

Hồi thứ ba mươi

Ly Hợp Vô Thường

Thời khắc bình yên này kéo dài không lâu, bé Quách Tương vừa ngủ được một lát, thì từ phía đông vọng lại tiếng chân người đạp trên tuyết, nhịp bước rất nhanh. Dương Quá đứng dậy, nhìn qua cửa sổ phía đông, thấy có hai lão nhân sánh vai đi, một mập một gầy, áo quần lam lũ, hết như người của Cái Bang, giữa lúc trời đổ mưa tuyết lớn, chắc rẽ vào đây nghỉ chân. Dương Quá lúc này không muợn gặp bất cứ ai trên đời, đối với nhân vật võ lâm càng khó chịu, chàng quay lại nói:

- Có người đến, nàng hãy vào gian trong nằm ngủ, giả vờ bị bệnh.

Tiểu Long Nữ ẵm Quách Tương vào gian trong, nằm xuống giường, đắp một tấm da sói rách tã lên người. Dương Quá lấy một cục than, bôi nhem nước lên mặt và cổ, kéo sụp cái mũ xuống trán, lại đem thanh Huyền thiết trọng kiếm giấu vào gian trong, nghe hai lão nhân tới gần, rồi có tiếng gõ cửa. Dương Quá bôi mỡ thịt hoẵng lên quần áo, giả làm thợ săn, rồi mới mở cửa.

Lão khất cái mập nói:

- Giữa núi rừng gặp tuyết lớn, khổ quá chừng, mong quan nhân làm phúc cho khiếu hóa tử trú nhờ một đêm.

Dương Quá nói:

- Nhà tranh vách đất của một gã thợ săn tầm thường, lão trượng sao lại gọi là quan nhân? Mời lão trượng cứ vào nghỉ ngơi.

Lão khất cái mập cứ luôn miệng đa tạ. Dương Quá nghĩ mình đã đại hiển thân thủ tại anh hùng đại yến, không muốn để hai người này nhận ra chàng, bèn đưa hai cái đùi hoẵng đã nướng cho họ, nói:

- Tuyết rơi dày thế này chính là dịp cánh thợ săn chúng tôi kiếm ăn. Sáng mai tiểu nhân phải đi đặt bẫy sớm, không thể hầu chuyện hai vị lão trượng được.

Lão khất cái mập nói:

- Xin tiểu quan nhân cứ tự nhiên.

Dương Quá nói theo lối bình dân:

- Nay mẹ hĩm, đã bớt ho chút nào chưa?

Tiểu Long Nữ khàn giọng đáp:

- Từ lúc tuyết rơi, càng thấy tức ngực hơn, bố nó ạ.

Rồi nàng vừa ho vừa đưa tay lay nhẹ cho bé Quách Tương tỉnh giấc. Tiếng ho của người mẹ, tiếng khóc của đứa bé sơ sinh, thật không còn gì giống hơn một gia đình thợ săn có ba người.

Dương Quá đi vào gian trong, khép cửa lại, lên giường nằm cạnh Tiểu Long Nữ, nghĩ: “Lão khất cái mặt trông mặt quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?”

Nhất thời chàng chưa nhớ ra.

Hai lão khất cái chỉ đoán Dương Quá đúng là một gã thợ săn cùng khổ giữa vùng hoang sơn, nên họ không để tâm, vừa ăn thịt nướng vừa trò chuyện. Lão gầy nói:

- Núi Chung Nam bị cháy lớn cả một ngày trời, chắc là xong xuôi rồi.

Lão mập cười nói:

- Đại quân Mông Cổ đông chinh tây phạt, khắp thiên hạ không gặp địch thủ, muốn tiêu diệt đám đạo sĩ phái Toàn Chân, có khác gì giẫm nát một bầy kiến.

Lão gầy nói:

- Mấy bữa trước Kim Luân pháp vương đại bại rút về, trông cũng thảm hại.

Lão mập cười, nói:

- Như thế cũng rất hay. Để cho Tứ vương tử biết rằng muốn lấy được giang sơn cấm tú của Trung Quốc, cuối cùng phải dựa vào người Trung Quốc, chứ chỉ trông vào người Mông Cổ và đám võ sĩ Tây Vực thì chẳng thể xong.

Lão gầy nói:

- Bành trưởng lão, lần này Cái Bang Nam phái nếu muốn thành lập, hoàng đế Mông Cổ sẽ phải phong cho trưởng lão chức quan gì?

Dương Quá nghe đến đây, chợt nhớ ra, lão khất cái mập này chàng đã gặp tại anh hùng đại yến ở ải Đại Thắng, có điều hôm ấy lão ta mặc trang phục người Mông Cổ, chốc chốc rỉ tai mách nước cho Kim Luân pháp vương, chàng nghĩ: “Thì ra hai tên này đều là hạng mãi quốc tặc, phải trừ sớm đi để tránh hậu họa”.

Lão khất cái mập chính là Bành trưởng lão, một trong bốn đại trưởng lão của Cái Bang, hắn đã đầu hàng Mông Cổ từ lâu. Chỉ nghe

hắn cười, nói:

- Đại hãn hứa phong cho chức quan “Trấn nam đại tướng quân” nhưng cổ nhân có câu “Ăn chức ba năm, hoàng đế lười làm”. Bọn ta là người của Cái Bang, còn thiết quan chức gì nữa?

Giọng nói của hắn lộ đầy vẻ đắc chí. Lão khất cái gậy nói:

- Đệ xin cung hỉ Bành trưởng lão trước.

Bành trưởng lão cười, nói:

- Mấy năm qua công lao của huynh đệ không nhỏ, rồi đây cũng không thể thiếu phần của huynh đệ.

Lão khất cái gậy nói:

- Làm quan thì đệ không muốn. Cái môn Nhiếp hồn đại pháp Bành trưởng lão đã hứa, không biết bao giờ mới truyền thụ cho đệ?

Bành trưởng lão nói:

- Đợi khi Cái Bang Nam phái chính thức thành lập, ta làm bang chủ rồi, hai ta nhàn rồi, ta sẽ truyền thụ cho huynh đệ.

Lão khất cái gậy nói:

- Bành trưởng lão đã làm bang chủ Cái Bang Nam phái, lại kiêm chức quan “Trấn nam đại tướng quân” sẽ càng bận rộn hơn, lấy đâu ra thời gian nhàn rồi?

Bành trưởng lão cười, nói:

- Lão đệ, chẳng lẽ lão đệ không tin ca ca ư?

Lão khất cái gậy không nói gì, chỉ xì mũi, rõ ràng không tin. Dương Quá nghĩ: “Thiên hạ vốn chỉ có một Cái Bang, không phân chia Nam Bắc, lão ta muốn thành lập Cái Bang Nam phái, tức là giúp bọn Mông Cổ làm trò ma.”

Lão khất cái gậy nói:

- Bành trưởng lão, đại ca đã đáp ứng truyền thụ, sớm muộn gì cũng thế. Đại ca cứ thoái thác, khiến đệ thất vọng lắm.

Bành trưởng lão hỏi:

- Vậy huynh đệ định làm gì ta?

Lão khất cái gậy nói:

- Đệ đâu dám làm gì? Có điều là đệ võ công thấp kém, lá gan lại nhỏ, không có tuyệt kỹ gì mà đòi theo đại ca đi đánh lừa chúng huynh đệ, lỡ Hoàng bang chủ, Lỗ bang chủ truy cứu, đệ mới nghĩ đến đã run sợ, thì còn làm được trò trống gì nữa?

Dương Quá nghĩ: “Lão gầy không có gì đáng ngại. Còn Bành trưởng lão thì ôm chí lớn, tâm địa tàn ác, vừa gian hoạt vừa hồ đồ”.

Bành trưởng lão cười ha hả, nói:

- Việc ấy cứ thông thả tính, huynh đệ đừng cả nghĩ.

Lão khất cái gậy im lặng, một lát sau mới nói:

- Cái đùi hoẵng ăn chưa no, để đệ ra ngoài kiếm món gì về ăn.

Rồi gỡ cung tên trên vách, mở cửa đi ra.

Dương Quá ra bên vách, nhìn qua khe, thấy lão gầy vừa ra ngoài, thì Bành trưởng lão liền đứng dậy, rút đoản đao, nắp sau cánh cửa, nghe tiếng bước chân của lão gầy đi xa rồi, mới len lén đi theo. Dương Quá cười nói với Tiểu Long Nữ:

- Hai tên gian đồ sẽ tự giết nhau, ta đỡ tốn công. Lão mập lợi hại hơn hẳn, lão gầy nhất định không thể địch nổi.

Tiểu Long Nữ nói:

- Tốt nhất là cả hai lão không quay trở lại, để ngôi nhà này được bình yên, không bị kẻ khác quấy nhiễu.

Dương Quá nói:

- Đúng vậy.

Đột nhiên chàng hạ giọng nói nhỏ:

- Có tiếng chân.

Chỉ nghe từ mé tây có người đi vòng sườn núi tới sau nhà. Dương Quá mỉm cười, nói:

- Lão gầy trở lại tính đánh lén.

Chàng đẩy song cửa nhẹ nhàng nháy ra, quả nhiên thấy lão gầy đang dán người vào vách nhìn vào nhà qua khe hở. Lão ta không nhìn thấy lão mập đâu, tựa hồ do dự. Dương Quá bước đến sau lưng lão ta, cười một tiếng.

Lão gầy bị bất ngờ, vội ngoảnh đầu, tưởng Bành trưởng lão đến sau lưng, sắc mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Dương Quá cười, nói:

- Đừng sợ, đừng sợ.

Chàng giơ tay điểm ba huyệt ở ngực, bên sườn và dưới đùi lão ta, vác lão ta ra cửa, đưa mắt nhìn tuyết trắng mênh mông, bỗng nổi tính nghịch ngợm trẻ con, gọi:

- Long nhi, mau ra đây giúp ta đấp người tuyết.

Chàng vốc tuyết đắp quanh người lão gầy. Tiểu Long Nữ từ gian trong chạy ra, hai người vừa cười hi hi ha ha vừa làm, chẳng mấy chốc lão gầy đã bị tuyết phủ kín. Trừ cặp mắt còn có thể chuyển động đưa qua đưa lại, lão ta đã biến thành một người tuyết khổng lồ.

Dương Quá cười, nói:

- Lão già gầy đen này trong giây lát đã trở nên mập ú và trắng trẻo.

Tiểu Long Nữ cười, nói:

- Thế còn cái lão mập và trắng, chàng định biến thành thế nào đây

Dương Quá chưa trả lời, đã nghe tiếng bước chân từ xa, bèn nói nhỏ:

- Lão mập quay lại đây, chúng mình trốn đi thôi.

Hai người trở vào gian trong, khép cửa lại. Tiểu Long Nữ lay bé Quách Tương cho nó khóc, miệng thì giả vờ dỗ:

- Con ngoan của mẹ, đừng khóc nào, nín đi nào!

Nàng cả đời chưa từng dối trá, cái trò đánh lừa quái quỷ này nàng không thể nghĩ ra, nhưng thấy Dương Quá vui vẻ, nàng cũng đùa theo.

Bành trưởng lão trở về, lần theo dấu chân trên tuyết, thấy vết chân của lão gầy cứ loanh quanh, rõ ràng hẳn mai phục đâu đây. Theo dấu chân trên tuyết, Bành trưởng lão đi tới sau nhà, rồi lại vòng ra trước cửa. Dương Quá và Tiểu Long Nữ từ gian trong qua kẽ vách nhìn ra, thấy lão ta cúi người nhìn trộm vào trong nhà, tay phải lăm lăm cây đoản đao, toàn thân phòng bị. Lão gầy toàn thân bị tuyết phủ kín, rét thấu xương, nhìn Bành trưởng lão đứng ngay trước mặt mình mà vẫn không phát giác được, chỉ cần giơ tay là đủ đánh trúng chỗ yếu hại trên người lão kia, khốn nỗi lão đã bị điểm huyết, đâu có thể cử động?

Bành trưởng lão thấy trong nhà không người, lấy làm lạ, đẩy cửa vào, đang định tìm xem lão gầy nấp ở đâu, bỗng từ xa vọng đến tiếng bước chân. Bành trưởng lão bèn nép mình vào sau cánh cửa, chờ lão gầy trở về.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ đều kinh ngạc, lão gầy rõ ràng đã biến thành người tuyết, sao lại thế?

Chắc là có người khác chẳng? Đang ngẫm nghĩ, đã nghe ra có hai

vị khách mới đến. Khi hai người kia tới gần, Bành trưởng lão mới giật mình. Chỉ nghe bên ngoài có người lên tiếng:

- A Di Đà Phật, bần tăng gặp tuyết dày trong núi, xin thí chủ cho tạm trú một đêm.

Bành trưởng lão bước ra, thấy có hai lão tăng, một vị lông mày trắng rử dài, thân sắc hiền từ, vị kia thấp nhỏ hơn nhiều, để râu, mặc bộ đồ màu đen, tuy giữa tháng Chạp giá rét, y phục của hai vị lão tăng đều mỏng manh.

Bành trưởng lão còn đang sững sờ, thì Dương Quá đã từ gian trong bước ra, nói:

- Mời hai vị đại hòa thượng vào nhà nghỉ ngơi.

Lúc này Bành trưởng lão bỗng nhận ra lão gầy đã biến thành người tuyết, thì vô cùng kinh dị, không hiểu thế nào, nhìn sang Dương Quá, thấy chàng tỉnh khô, tựa hồ không biết gì.

Dương Quá mời hai vị lão tăng vào nhà, nghĩ: “Hai vị hòa thượng này không phải hạng tầm thường, nhất là hắc y lão tăng tướng mạo hung ác, mắt lộ dị quang, chỉ e cùng một hạng người như Bành trưởng lão.” Chàng nói:

- Đại hòa thượng, các vị nghỉ lại ở đây, tẻ xá nghèo hèn, không có giường để các vị nằm, không biết hai vị có muốn dùng món thịt rừng hay chăng?

Bạch mi lão tăng chấp tay, nói:

- Tội quá, tội quá, bần tăng có mang theo lương khô, không dám phiền thí chủ.

Dương Quá nói:

- Thế thì càng hay.

Chàng đi vào gian trong, ghé tai Tiểu Long Nữ nói nhỏ:

- Hai lão hòa thượng có lẽ vào hàng đại cao thủ.

Tiểu Long Nữ cau mày, nói nhỏ:

- Trên đời ác nhân quá nhiều, giữa chốn thâm sơn cũng chẳng được yên lành.

Dương Quá nhìn qua kẽ vách, thấy bạch mi lão tăng lấy từ trong cái bọc sau lưng ra bốn cái bánh khô, đưa cho hắc y lão tăng hai cái, còn mình cầm hai cái, bắt đầu nhai chậm chậm. Dương Quá nghĩ: “Bạch mi lão tăng thân sắc hiền hòa, cử chỉ an tường, chắc là một vị cao tăng đắc đạo, nhưng trên đời có quá nhiều kẻ mặt hiền tâm ác,

như Bành trưởng lão kia, trông tươi cười thế mà xem ra còn hung ác hơn cả hắc y lão tăng cũng nên”.

Đang nghĩ, bỗng nghe tiếng khua loảng xoảng, hắc y lão tăng lôi từ trong bọc ra một bộ xiềng xích bằng sắt màu đen. Bành trưởng lão đang ngồi trên ghế vội bật dậy, tay đặt lên cán đao. Hắc y lão tăng chẳng để ý gì để Bành trưởng lão, xiềng hai chân mình lại, rồi xích luôn cả hai tay mình. Dương Quá và Bành trưởng lão kinh ngạc vạn phần, không hiểu hắc y lão tăng xiềng xích tay chân mình là có dụng ý gì, nhưng như thế thì giảm hẳn sự đề phòng đối với hắc y lão tăng.

Bạch mi lão tăng tỏ ra quan hoài, hỏi nhỏ:

- Lại sắp phát tác?

Hắc y lão tăng đáp:

- Đệ tử suốt dọc đường cứ cảm thấy ngứa ngáy, có lẽ lại sắp phát tác.

Đột nhiên y quì xuống đất, hai tay chắp lại, miệng niệm:

- Cầu Phật tử từ bi.

Rồi gục đầu, cong lưng, quì bất động hồi lâu, sau đó thân hình run run, hơi thở hỗn hển thành tiếng, cuối cùng thở hồng hộc như trâu, khiến vách gỗ rung rung, tuyết ở mái hiên cũng rơi xuống lả tả. Bành trưởng lão cố nhiên kinh dị vô cùng, Dương Quá và Tiểu Long Nữ cũng kinh ngạc nhìn nhau, không biết hắc y lão tăng làm trò gì, nghe tiếng thở thì tựa hồ thể xác y đang vô cùng đau đớn. Dương Quá vốn có ý căm ghét y, lúc này bất giác cảm thấy thương hại, nghĩ: “Không biết lão ta bị căn bệnh quái ác gì mà Bạch mi lão tăng cứ mặc kệ lão ta như vậy?”

Lát sau, hơi thở của hắc y lão tăng càng gấp gáp hơn, như thể sắp bị hụt hơi. Bạch mi lão tăng chậm rãi nói:

- Không nên làm cứ làm, việc nên làm chẳng làm, lửa hồi hận thiêu đốt, chính giác bắt đầu từ đây...

Đó là mấy câu kệ, được Bạch mi lão tăng đọc lầm rầm giữa tiếng thở như kéo bễ của hắc y lão tăng, mà mọi người nghe vẫn rõ từng lời. Dương Quá kinh ngạc: “Lão hòa thượng này nội công thâm hậu, thế gian có ai sánh kịp?” Chỉ nghe Bạch mi lão tăng đọc tiếp:

- Kẻ có tội biết hối, hối rồi không tái phạm, thì tâm an lạc...

Bạch mi lão tăng đọc xong câu kệ, hắc y lão tăng ngừng thở như kéo bễ, ngậy người ngẫm nghĩ, lẩm bẩm:

- Kẻ có tội biết hối, hối rồi không tái phạm... Sư phụ, đệ tử hiểu rõ nhiều việc trong quá khứ là tội nghiệt, tự mình đau khổ phiền não vô cùng. Nhưng thủy chung tâm vẫn không an lạc, thì phải làm sao đây?

Bạch mi lão tăng nói:

- Phạm tội biết hối, vốn đã là khó. Người không phải thánh hiền, ai chẳng có lỗi? Có lỗi biết sửa, không gì thiện bằng.

Dương Quá nghe đến đây, bỗng nghĩ: “Quách bá bá đặt cho ta cái tên Quá, ngụ ý phải sửa lỗi, vì có lỗi biết sửa, không gì thiện bằng. Không lẽ vị lão hòa thượng này là thánh tăng, hôm nay đến đây giáo hóa cho mình chẳng?”

Hắc y lão tăng nói:

- Đệ tử ác căn khó trừ. Mười năm trước, đệ tử đã qui y theo học sư phụ, vẫn còn đả thương ba người. Hôm nay máu nóng trong người sôi sục, khó tự kiềm chế, chỉ sợ lại phạm đại tội, xin sư phụ từ bi hãy chặt đứt hai tay của con đi.

Bạch mi lão tăng nói:

- Thiện tai thiện tai! Ta có thể chặt đứt hai tay cho con, nhưng ác niệm trong tâm con vẫn còn, vậy con phải tự diệt trừ ác niệm đã; nếu không dù chặt hai tay rồi, cũng chẳng ích gì.

Hắc y lão tăng toàn thân xương cốt kêu răng rắc, đột nhiên khóc òa lên đau đớn, nói:

- Sư phụ hãy tìm cách cứu con, con không thể tự diệt trừ ác niệm.

Bạch mi lão tăng thở dài, nói:

- Trong tâm ngươi đầy sự thù hận, tuy biết hành vi quá khứ sai trái, nhưng vì thiếu lòng nhân ái, cho nên khó tự diệt trừ ác niệm. Để ta kể câu chuyện “Phật thuyết lạc mẫu kinh” (Phật đọc kinh hươu mẹ) cho ngươi nghe.

Hắc y lão tăng nói:

- Đệ tử xin lắng nghe.

Rồi ngồi theo lối kiết già. Dương Quá và Tiểu Long Nữ ở gian trong cũng đồng tai nghe.

Bạch mi lão tăng kể:

- Ngày ấy có một con hươu mẹ sinh được hai con hươu con. Hươu mẹ không cẩn thận, bị người thợ săn bắt được. Người thợ săn định làm thịt nó. Hươu mẹ khấu đầu van xin: “Tôi mới sinh hai đứa con,

chúng quá nhỏ chưa biết gì, chưa thể tự tìm thức ăn nước uống. Tôi xin người cho tôi sống thêm một giờ, để tôi về dạy cho hai đứa con biết cách tự tìm thức ăn, rồi tôi sẽ trở lại đây chịu chết”. Người thợ săn không cho, hươu mẹ khẩn khoản van xin, người thợ săn động lòng, thả cho nó đi. Hươu mẹ tìm hai con, âu yếm với chúng, mừng mừng tủi tủi, nói: “Mọi sự yêu thương đoàn tụ đều do nhân duyên, đoàn tụ rồi sẽ biệt li, không có gì trường cửu. Mẹ sắp phải xa hai con mất rồi”. Hai hươu con quá nhỏ, chưa hiểu gì. Thế là hươu mẹ dẫn hai hươu con đi, chỉ cho chỗ cỏ non nước sạch, ứa nước mắt, nói: “Mẹ đi không cần thận, sa vào bẫy thợ săn, hôm nay bị làm thịt, thân mẹ lẽ chẳng còn. Thương con mẹ xin về, giờ mẹ phải đi thôi. Tội nghiệp hai con phải mồ côi sớm, hai con cố mà sống”.

Tiểu Long Nữ nghe đến đây nghĩ mình còn sống chẳng được bao lâu, nước mắt ứa ra. Dương Quá biết câu chuyện Bạch mi lão tăng đang kể chỉ là ngụ ngôn nhà Phật, song cũng hết sức cảm động về tình mẫu tử bi thiết. Lại nghe Bạch mi lão tăng kể tiếp:

- Hươu mẹ nói xong thì vĩnh biệt hai con. Hai con hươu con kêu khóc cứ chạy theo mẹ, tuy chúng quá nhỏ, chạy không nhanh, luôn vấp ngã, nhưng ngã rồi lại dậy, không chịu rời mẹ. Hươu mẹ dừng chân, ngoảnh đầu, nói:

- Hai con chớ chạy theo mẹ nữa, người thợ săn mà trông thấy, thì ba mẹ con ta sẽ phải chết cả đó. Mẹ cam lòng chịu chết, nhưng mẹ thương hai con còn nhỏ. Thế gian vô thường, đều có biệt li. Mẹ bạc mệnh, để hai con phải mồ côi sớm.

Nói xong hươu mẹ chạy nhanh đến chỗ người thợ săn. Hai con hươu con thềm sữa mẹ, không sợ cung tên của thợ săn, cứ chạy theo đến. Người thợ săn thấy hươu mẹ giữ chữ tín, xả thân chịu chết, thành tâm thương con, hơn cả loài người, nhìn ba mẹ con con hươu quỵến luyến không rời, thì động lòng trắc ẩn, tha không giết hươu. Ba mẹ con con hươu mừng mừng tủi tủi đa tạ người thợ săn.

Người thợ săn đem chuyện đó tâu lên nhà vua, nhà vua bèn hạ chiếu cấm săn hươu từ đó.

Hắc y lão tăng nghe xong câu chuyện, nước mắt chan hòa, nói:

- Loài hươu thủ tín trọng nghĩa, mẹ hiền con ngoan, đệ tử không bằng cái móng chân của chúng.

Bạch mi lão tăng nói:

- Từ tâm trời dậy, sát nghiệp tiêu tan.

Nói rồi nhìn sang phía Bàn trưởng lão ở bên cạnh, tựa hồ cũng muốn khuyên hấn như vậy. Hắc y lão tăng đáp:

- Vâng!

Bạch mi lão tăng nói:

- Muốn chuộc lỗi lầm, chỉ có hành thiện. Cứ hối hận khổ sở về tội lỗi trong quá khứ, chẳng bằng từ nay trở đi mau làm nhiều việc thiện.

Đoạn thở dài, tiếp:

- Cũng như ta đây, trong cuộc đời mình cũng từng có không ít lỗi lầm.

Nói xong nhắm mắt trầm tư.

Hắc y lão tăng dường như cũng ngộ ra, nhưng tính nóng nảy trong tâm cuối cùng rất khó kiềm chế, ngẩng đầu lên, thấy Bàn trưởng lão vừa cười vừa chăm chăm nhìn mình, ánh mắt rất lạ. Hắc y lão tăng ngẩn ra, hình như đã gặp người này ở đâu đó rồi, cảm thấy ánh mắt hấn khiến mình rất khó chịu, vội ngoảnh mặt đi, nhưng lát sau không cưỡng được, lại ngoảnh nhìn hấn. Bàn trưởng lão cười, nói:

- Tuyết rơi đẹp quá phải không?

Hắc y lão tăng nói:

- Phải, tuyết dày và đẹp.

Bàn trưởng lão nói:

- Hai ta ra xem cảnh tuyết đi.

Đoạn mở cửa. Hắc y lão tăng nói:

- Được, ta ra xem cảnh tuyết.

Y đứng dậy, theo ra cửa, đứng kề bên Bàn trưởng lão. Dương Quá tuy ở cách bức vách, cũng cảm thấy nhãn quang của Bàn trưởng lão rất lạ, trong lòng bất an.

Bàn trưởng lão nói:

- Sư phụ của hòa thượng nói rất đúng, hoàn toàn không nên giết người, nhưng kinh lực toàn thân của hòa thượng đang dồi dào, nếu không động thủ với ai thì khó chịu trong người lắm phải không?

Hắc y lão tăng mơ hồ đáp:

- Đúng thế!

Bàn trưởng lão nói:

- Hòa thượng cứ việc phát chưởng đánh vào người tuyết kia,

chẳng có tội lỗi gì hết.

Hắc y lão tăng nhìn người tuyết, song chưởng nhắm nhắm chỉ muốn đánh thử. Từ lúc hai lão tăng đến đây đã nửa canh giờ, lão khất cái gậy bị tuyết phủ kín, hai mắt đã nhắm nghiền. Bành trưởng lão nói:

- Hòa thượng hãy giáng cả song chưởng vào người tuyết! Đánh đi nào! Đánh đi!

Lời lẽ nhẹ nhàng đầy ý dẫn dụ. Hắc y lão tăng vận lực ra hai cánh tay, nói:

- Được, ta đánh này!

Bạch mi lão tăng ngẩng đầu lên, thở dài nã nê, lẩm bầm:

- Sát cơ đã nổi, nghiệp chướng tất sinh.

Chỉ nghe rầm một tiếng, Hắc y lão tăng song chưởng cùng giáng, tuyết trắng bay tứ tung. Lão khất cái gậy bị trúng chưởng vào người, chấn động huyết đạo, rú lên một tiếng “Ồi!” thảm thiết, vang vọng. Tiểu Long Nữ khẽ kêu lên, tay nắm lấy bàn tay Dương Quá.

Hắc y lão tăng cả kinh, thốt lên:

- Ôi, trong tuyết có người!

Bạch mi lão tăng chạy ra, cúi xem. Lão gậy bị trúng thiết chưởng cực mạnh của Hắc y lão tăng, đã chết tươi. Hắc y lão tăng sợ hết hồn, đứng ngay như phỗng.

Bành trưởng lão giả vờ lấy làm lạ, nói:

- Người kia lạ quá, sao lại đi nấp vào trong tuyết cơ chứ? Mà này, trong tay hấn vẫn lăm lăm cây đao.

Bành trưởng lão đã dùng môn Nhiếp hồn đại pháp xúi hắc y lão tăng giết được lão gậy, trong bụng rất đắc ý, song cũng không khỏi lấy làm lạ: “Sức chịu đựng của hấn cũng ghê thật, hấn đứng lâu thế trong tuyết, không thềm cựa quậy, chẳng lẽ tuyết đút nút kín tai, nên hấn không nghe thấy ta xúi người đánh hấn.”

Hắc y lão tăng gọi:

- Sư phụ!

Rồi trở mắt nhìn. Bạch mi lão tăng nói:

- Oan nghiệt, oan nghiệt. Người này chết không phải bởi ngươi, nhưng cũng là đã bị ngươi giết.

Hắc y lão tăng gục đầu xuống tuyết, giọng run rẩy:

- Đệ tử không hiểu.

Bạch mi lão tăng nói:

- Người tưởng đó là người tuyết, vốn không có ý giết người. Nhưng chưởng lực của người ác mãnh, khi xuất chưởng, chẳng lẽ không có dụng tâm sát nhân?

Hắc y lão tăng nói:

- Đệ tử quả có dụng tâm sát nhân.

Bạch mi lão tăng nhìn Bành trưởng lão chăm chăm một hồi, mục quang nhu hòa, đầy lòng từ bi, cái nhìn ấy làm cho môn Nhiếp hồn đại pháp của Bành trưởng lão mất hết tác dụng. Hắc y lão tăng đột nhiên kêu to:

- Mi là... là trưởng lão Cái Bang, ta nhớ ra rồi.

Cái thần sắc hớp hồn của Bành trưởng lão đã biến mất tăm, đôi mày cau cau, nói:

- Còn các hạ là Cầu bang chủ bang Thiết Chưởng, tại sao lại đi tu?

Hắc y lão tăng chính là bang chủ bang Thiết Chưởng Cầu Thiên Nhãn. Năm nọ trên đỉnh Hoa Sơn đốn ngộ tội lỗi đã làm, qui y làm môn hạ của Nhất Đẳng đại sư. Còn vị Bạch mi lão tăng thì chính là Nhất Đẳng đại sư, nhân vật lừng danh ngang với Vương Trùng Dương, Hoàng Dực Sư, Âu Dương Phong và Hồng Thất Công. Cầu Thiên Nhãn sau khi qui y, lấy pháp danh Từ Ân, thành tâm qui Phật, nỗ lực tu vi, có điều quá khứ tội lỗi quá nhiều, ác căn trong tâm khó trừ hết, khi bị ngoại dụ quá mạnh, không tránh khỏi xuất thủ giết người; vì thế y phải làm một bộ xiềng xích, để khi nào chân tay ngứa ngáy muốn động thủ, thì tự xiềng xích lại để khỏi hành ác. Vừa rồi Nhất Đẳng đại sư đang ẩn cư ở vùng Hồ Quảng thì nhận được thư cầu cứu của đệ tử Chu Tử Liễu, bèn đem Từ Ân đi Tuyết Tình cốc. Không ngờ đến đây thì gặp Bành trưởng lão, Từ Ân vô ý lại giết chết người. Từ Ân từ khi xuất gia, đã hơn mười năm tuy có phạm giới luật, nhưng giết người thì đây là lần đầu, nhất thời tâm trí rối bời, hoang mang, chỉ cảm thấy công phu tu vi mười năm hóa thành mây khói. Y hầm hầm nhìn Bành trưởng lão, mắt như tóe lửa.

Nhất Đẳng đại sư biết đã đến thời khắc nghiêm trọng, nếu không dùng vũ lực cưỡng chế Từ Ân, ác niệm trong tâm y dôn tích càng nhiều, cuối cùng sẽ tràn ra như vỡ đê, khó bề thu thập; chỉ mong sao

thiện niệm tăng tiến, ác niệm tiêu giảm, thì y mới có thể bớt được nghiệt chướng. Nhất Đăng đại sư đứng cạnh Từ Ân, miệng niệm khe khẽ:

- A Di Đà Phật, A Di Đà Phật!

Niệm đến lần thứ mười, thì mục quang của Từ Ân mới rời khỏi thân hình Bàn trưởng lão, y đi vào trong nhà, ngồi xuống, lại thả dốc như kéo bễ.

Bàn trưởng lão sớm biết Cầu Thiên Nhân võ công trác tuyệt, song hắn không nhận ra Nhất Đăng đại sư, thấy vị đại sư lông mày trắng như tuyết, quá hiền từ, thì chẳng để tâm, dùng môn Nhiếp hồn đại pháp để sai khiến Cầu Thiên Nhân làm theo ý hắn, nào ngờ Nhất Đăng đại sư chiếu mục quang tới, khiến đầu óc hắn như bị sức nặng ngàn cân đè xuống, hắn không thể tiếp tục thi thố pháp thuật, lập tức hoảng sợ, chưa biết làm sao; nếu bỏ chạy, gã Cầu Thiên Nhân hiệu xưng “Thiết chưởng thủy thượng phiêu” kia khinh công dị thường, vết chân hắn trên tuyết rành rành, hắn có chạy đằng trời cũng không thoát. Hắn chỉ mong Cầu Thiên Nhân nghe lời khuyên hành thiện của Nhất Đăng đại sư, không gây khó dễ cho hắn. Hắn co ro trong một góc nhà, lòng bồn chồn bất an. Từ Ân vẫn thả dốc, tim y đập càng dồn dập hơn.

Dương Quá nghe Nhất Đăng đại sư kể chuyện ba mẹ con con hươu, nghĩ mọi sinh vật đều muốn sống, không muốn chết; lão khát cái gậy tuy tà ác, chết chưa đền hết tội, nhưng bất ngờ bị thảm tử như thế, kể cũng tội nghiệp. Mà chưởng lực của gã hòa thượng này rất ghê gớm, không biết gã là ai mà võ công cao cường như vậy.

Từ Ân thả hỗn hển, nói to:

- Sư phụ, đệ tử vốn là ác nhân, ông trời không cho đệ tử hối lỗi. Đệ tử tuy vô ý giết người, song rốt cuộc vẫn không tránh khỏi việc giết người, đệ tử không tu hành gì nữa!

Nhất Đăng đại sư nói:

- Tội quá, tội quá. Để ta kể thêm một đoạn kinh Phật cho con nghe.

Từ Ân nói:

- Còn nghe kinh Phật làm gì kia chứ? Sư phụ đánh lừa đệ tử mười mấy năm rồi, đệ tử không tin thêm nữa đâu.

“Cách cách” hai tiếng, xiềng xích chân tay y đã bị y vụn gãy. Nhất Đăng đại sư dụ dằng nói:

- Từ Ân, việc gì đã qua, cũng đừng phiền não.

Từ Ân đứng dậy, lắc đầu với Nhất Đăng đại sư, đột nhiên xoay mình, song chưởng cùng xuất, đẩy mạnh tới ngực Bành trưởng lão, “rầm” một tiếng lớn, Bành trưởng lão văng vào vách gỗ mà bay ra ngoài. Đòn thiết chưởng này dĩ nhiên khiến hấn gãy xương nát cốt có mười cái mạng cũng mất cả mười.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ nghe tiếng giật mình, cầm tay nhau từ gian trong bước ra, thấy Từ Ân hai tay còn giơ cao, mắt lộ hung quang, quát họ:

- Các người nhìn gì? Hôm nay đã trót thì trét, lão phu phải đại khai sát giới mới được!

Nói rồi vận kinh ra cánh tay, sắp sửa sử dụng Thiết chưởng công.

Nhất Đăng đại sư bước tới chắn trước mặt Dương, Long hai người, ngồi xếp bằng dưới đất, miệng niệm Phật hiệu, nói:

- Đường mê đi chưa xa, hãy mau quay trở lại. Từ Ân, Từ Ân, không lẽ con muốn chìm vào cảnh ngộ vạn kiếp không được hồi sinh?

Từ Ân sắc mặt cứ lúc xanh lúc đỏ, tâm thần hoàn toàn rối loạn, thiện niệm và ác niệm không ngừng giao chiến. Hôm nay khi đi ngoài trời mưa tuyết, tâm y đã nôn nóng, tay chân ngứa ngáy, bị môn Nhiếp hồn đại pháp sai khiến, y giết liền hai người, không thể kiềm chế được nữa. Bây giờ trước mắt y, Nhất Đăng đại sư có lúc là ân sư cứu trợ y, có lúc lại biến thành đại cừu nhân chống đối y.

Tình thế căng như dây đàn, ác niệm trong tâm càng lúc càng thắng thế, đột nhiên Từ Ân phóng chưởng về phía Nhất Đăng đại sư. Nhất Đăng đại sư đưa tay chéch trước ngực, thân mình hơi nghiêng, gạt đỡ chưởng đó. Từ Ân nổi giận, nói:

- Sư phụ nhất định không đánh trả phải không?

Tay trái y lại phóng một chưởng, Nhất Đăng đại sư giơ tay đỡ, vẫn không đánh trả.

Từ Ân quát:

- Sư phụ giả bộ hiền từ làm gì? Mau trả đòn đi. Nếu không trả đòn, sư phụ có uống mạng thì chớ trách đệ tử.

Y tuy thần trí hỗn loạn, nhưng nói mấy câu vừa rồi rất tỉnh táo. Công phu Thiết chưởng của y so với Nhất dương chỉ của Nhất Đăng đại sư cũng ngang ngửa, từng lừng danh võ lâm như nhau. Tu vi Phật học của Nhất Đăng đại sư thì thừa sức làm sư phụ y, nhưng nói về võ

công, nếu toàn lực thi triển Nhất dương chỉ, có thể thắng công phu Thiết chưởng một, hai chiêu thức; song nếu chỉ đỡ đòn, không đánh trả, thì lâu dần dù không mất mạng cũng bị trọng thương.

Nhất Đăng đại sư đã ôm hoài bão đại dũng là xả thân độ nhân, thà chịu đòn Thiết chưởng, chứ không đánh trả, chỉ mong cuối cùng Từ Ân sẽ hối ngộ. Đây hoàn toàn không phải là sự tử thí nội lực võ công mà là cuộc đấu giữa thiện niệm với ác niệm. Dương Quá và Tiểu Long Nữ thấy Thiết chưởng của Từ Ân cứ giáng tới Nhất Đăng đại sư như búa bổ, đến chưởng thứ mười bốn, thì Nhất Đăng đại sư học ra một ngụm máu tươi. Từ Ân sững lại, quát:

- Sư phụ chưa chịu đánh trả hay sao?

Nhất Đăng đại sư nhẹ nhàng nói:

- Hà tất ta phải đánh trả người? Ta đánh thắng người để làm gì? Người đánh thắng ta thì được cái gì? Hãy thắng chính mình, khắc chế chính mình!

Từ Ân lẩm bẩm:

- Hãy thắng chính mình, khắc chế chính mình!

Câu nói của Nhất Đăng đại sư như tiếng sấm vang trong lòng Dương Quá. Chàng nghĩ: “Muốn thắng cái tính tùy tiện của chính mình, khắc chế vọng niệm của chính mình quả khó hơn việc đánh thắng cường địch! Câu nói của vị cao tăng này thật là câu danh ngôn chí lý.” Thấy song chưởng của Từ Ân sững lại giữa chừng một chút, rồi lại giáng xuống. Nhất Đăng đại sư né người, lại học ra một ngụm máu tươi, hoen ố cả chòm râu bạc và chiếc tăng bào.

Dương Quá nhìn thủ pháp tiếp chiêu và sức chịu đựng của Bạch mi lão tăng, biết võ công của người này cao hơn hắc y lão tăng, nhưng cứ nhất mực chịu đòn, thì thân thể có là sắt đá cuối cùng cũng bị hủy hoại. Lúc này đối với Nhất Đăng đại sư chàng đã vô cùng tán phục, biết người này xả thân giáo hóa kẻ khác, song chàng không thể để Nhất Đăng đại sư phải bỏ mạng, nghĩ chỉ dùng một tay, chàng không thể chống chọi Thiết chưởng của hắc y lão tăng, bèn cầm lấy thanh Huyền thiết trọng kiếm, tiến ra, chờ lúc Từ Ân giáng chưởng tới thì giơ kiếm đâm thẳng.

Huyền thiết kiếm tạo một luồng kinh phong đụng với chưởng phong của Từ Ân, cả hai người thân hình đều hơi loạng choạng.

Từ Ân hừ một tiếng, không thể ngờ một gã thợ săn trẻ tuổi giữa chốn rừng núi hoang vu lại có võ công cao cường như vậy. Nhất Đăng

đại sư nhìn Dương Quá một cái, cũng mười phần kinh ngạc. Từ Ân gần giọng nói:

- Mi là ai? Làm nghề gì?

Dương Quá nói:

- Tôn sư hảo ngôn khuyên can, tại sao đại sư chấp mê không ngộ? Không chịu nghe lời vàng ngọc thì thôi, cứ sao đại sư lấy oán báo đức, dám hạ độc thủ với tôn sư? Làm người như thế, không bằng cầm thú!

Từ Ân cả giận, quát:

- Mi cũng là Cái Bang, cùng một hạng người lén lén lút lút như gã trưởng lão ban nãy phải không?

Dương Quá cười, nói:

- Hai lão kia là hai kẻ bại hoại trong Cái Bang, đại sư trừ ác tức là hành thiện, hà tất phải hỏi hận?

Từ Ân sững sờ, lẩm bẩm:

- Trừ ác tức là hành thiện... Trừ ác tức là hành thiện...

Dương Quá ở gian trong nghe sư đồ y đối đáp, đã lờ mờ hiểu tâm sự của y, biết y vì hỏi hận mà hóa ra căm hận, nên ác niệm trôi dạt; chàng lại nói:

- Hai kẻ kia là phản đồ Cái Bang, dẫn voi về giày má tổ, đem giang sơn Đại Hán ta bán rẻ cho dị tộc. Đại sư giết hai kẻ đó là một công đức lớn. Hai kẻ đó không chết, không biết bao nhiêu thiện nam thiện nữ sẽ bị gia phá nhân vong. Ngã Phật tuy từ bi, nhưng gặp ngoại đạo tà ma, cũng sẽ đại hiển thần thông mà diệt trừ đi.

Kiến thức Phật học của Dương Quá chỉ đến thế, rất nông cạn, song Từ Ân nghe rất lọt tai. Y từ từ buông chưởng, nhưng chợt nhớ năm xưa chính y từng nhận sắc phong của Đại Kim, cũng từng giúp dị tộc xâm đoạt giang sơn Đại Tống, câu nói của Dương Quá chẳng khác gì vạch tội y, y bèn phóng chưởng về phía chàng, quát:

- Tên súc sinh nói năng hồ đồ!

Chưởng này vừa nhanh vừa mạnh, Dương Quá chỉ muốn dùng lời lẽ thiệt hơn để khuyên y, không ngờ y lại ra đòn, trong khoảnh khắc chưởng phong đã tới ngực, chàng không kịp vận kinh đối kháng, bèn thuận theo chưởng lực của y mà nhảy về đằng sau, rầm một tiếng, vách ván bị thủng toang một khoảng lớn, thân hình Dương Quá bay ra khỏi nhà.

Nhất Đăng đại sư cả kinh, nghĩ: “Không lẽ chàng thiếu niên đã

bỏ mạng? Xem chừng võ công của chàng ta rất cao. Ôi, thế là ta không kịp thời cứu mạng chàng ta!” đại sư cảm thấy ân hận.

Bỗng đống lửa trong nhà bị một luồng gió từ bên ngoài thổi mạnh qua lỗ hổng trên vách tràn vào suýt nữa thổi tắt, Dương Quá theo gió bay vào, đâm kiếm về phía Từ Ân, quát:

- Được, hôm nay ta phải đấu với đại sư một phen!

Từ Ân hữu chưởng phách chéch đi, định dùng chưởng lực hất mũi kiếm đi. Nhưng lộ kiếm pháp này của Dương Quá chính là tuyệt kỹ của Độc Cô Cầu Bại, tuy khoảng cách thời gian rất xa về năm tháng, Dương Quá không được đích thân vị tiên bối truyền thụ, nhưng chàng đã luyện kiếm dưới dòng nước lũ, đã nuốt mật rắn tăng lực, được thần điêu trợ giúp, nên kiếm pháp của chàng tựa tựa như của Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại vô địch thiên hạ. Từ Ân phách ra một chưởng, mũi kiếm của Dương Quá chỉ chéch đi vài tấc, vẫn chĩa mũi tới cánh tay trái của y. Từ Ân kinh hãi, tránh gấp sang bên phải mới thoát được đòn này, rồi lập tức trả đòn. Hai người cùng vận thần công, kiếm chưởng ác đấu với nhau.

Nhất Đẳng đại sư càng nhìn càng lấy làm lạ, nghĩ chàng thiếu niên chỉ hai mươi tuổi, lại có thể đấu ngang ngửa với đệ nhất cao thủ Cầu Thiết chưởng, đại sư kiến văn quảng bác mà sao không nhận biết gia số võ công của chàng ta, thanh kiếm đen kia nặng nề như thế, quả nhiên kỳ diệu. Ngoảnh lại, thấy Tiểu Long Nữ ẩm một đứa bé sơ sinh đứng đó, dung nhan mỹ lệ, thần sắc nhàn nhã, nhìn cuộc ác đấu không chút hoảng sợ, thì nghĩ thầm: “Thiếu nữ này cũng không phải là nhân vật tầm thường”. Đại sư thấy ấn đường và nhân trung của nàng lơ mờ một lớp hắc khí, thì buột miệng thốt lên:

- Nguy đó!

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nghĩ bụng: “Người này đã nhận biết tình trạng trúng độc của ta”.

Lúc ấy hai người một kiếm song chưởng càng đấu càng dữ dội. Dương Quá chiếm lợi thế về binh khí. Từ Ân thì có hơn một cánh tay. Chỉ nghe rầm một tiếng, một tấm ván ở vách bay đi, rồi “rắc” một tiếng, một cây cột nhà bị gãy; ngôi nhà tranh vốn nhỏ, không thật vững chắc, quả không thể chứa nổi cuộc ác chiến giữa hai đại cao thủ. Lưỡi kiếm và chưởng phong tới đâu, ván vách bay loạn xạ, cuối cùng rầm một tiếng lớn, ngôi nhà tranh đổ sụp xuống.

Tiểu Long Nữ bế Quách Tương phi thân qua cửa sổ, Nhất Đẳng

đại sư đi sau bảo hộ, phát tay áo gạt phẳng các mảnh ván vỡ nát.

Gió bắc ù ù, tuyết dày chưa ngừng rơi, cuộc ác đấu của hai người vẫn tiếp diễn. Từ Ân hơn mười năm nay chưa bao giờ đánh nhau sướng tay như hôm nay, càng đánh càng hăng, vừa gầm gừ vừa tung thiết chưởng, đấu hơn trăm chiêu, cảm thấy kinh lực của đối phương không ngừng gia tăng, dần dần chống đỡ không nổi.

Dương Quá đang đâm kiếm thẳng trước ngực, thấy đối phương tránh chéo đi, bèn chém ngang, kinh phong cuốn tuyết bay lên tung tóe. Từ Ân bị tuyết che lấp hai mắt, vội đưa tay lên gạt tuyết, liền bị Huyền thiết trọng kiếm đè xuống vai bên phải như gánh nặng ngàn cân, y không chịu nổi, khuỵu ngay xuống đất. Mũi kiếm của Dương Quá chĩa ngay giữa ngực, mũi kiếm tuy không nhọn, nhưng lực đạo quá lớn, ép xương ngực xuống, khiến y chỉ thở ra, chứ không hít vào được.

Lúc này Từ Ân vụt thoáng trong đầu một chữ “Chết”. Y từ khi luyện thành tuyệt nghệ thần công, tung hoành giang hồ, chỉ có y sát thương người khác, hiếm ai đả thương nổi y. Chỉ một lần y bị Chu Bá Thông đánh bại, phải chạy một mạch đến Tây Vực, cuối cùng khôn khéo dùng kế buộc Chu Bá Thông phải thoái lui. Chưa lần nào y kề cận cái chết như bây giờ. Trước cái chết nhãn tiền, y vô cùng hối hận, nhưng nghĩ một đời hành ác, cuối cùng bỏ mạng ở đây không còn cách gì cứu chuộc. Ngàn vạn lời của Nhất Đăng đại sư vẫn không dẫn dắt được y, nhưng một kiếm này của Dương Quá đủ khiến y nghĩ: “Ta đã giết hại bao nhiêu người, bây giờ đến lượt mình bị người ta giết. Tất cả đều là thảm tử”.

Nhất Đăng đại sư thấy Dương Quá đã chế ngự được Từ Ân, nghĩ: “Thật hiếm có một thiếu niên anh kiệt như thế này”. Đại sư bước tới, giơ ngón tay điểm nhẹ vào thân kiếm, Dương Quá cảm thấy cánh tay nóng lên, Huyền thiết trọng kiếm lập tức được gạt sang một bên.

Từ Ân đứng lên, rồi lại quì xuống đất, nói:

- Sư phụ, đệ tử tội đáng chết vạn lần, đệ tử tội đáng chết vạn lần!

Nhất Đăng đại sư mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng y, nói:

- Đại giác đại ngộ, chẳng dễ chút nào. Còn chưa đa tạ vị tiểu cư sĩ đã giáo huấn cho người.

Dương Quá vốn nghĩ vị lão hòa thượng này là Nhất Đăng đại sư, khi bị đại sư dùng một chỉ gạt kiếm. Công phu Nhất dương chỉ này kỳ diệu giống như Đạn chỉ thần thông của Hoàng Dược Sư, trên thế gian

không có người thứ ba có được chỉ lực thế này, chàng liền quì lạy, nói:

- Đệ tử Dương Quá tham kiến đại sư.

Thấy Từ Ân quì lạy chàng, chàng vội hoàn lễ, nói:

- Tiên bối hành lễ thế này, tiểu nhân không dám nhận. Vừa rồi đã đắc tội, xin lượng thứ.

Chàng chỉ Tiểu Long Nữ, nói:

- Đây là hiền thê của đệ tử, nàng họ Long. Long nhi, mau khấu kiến đại sư.

Tiểu Long Nữ ẵm Quách Tương, bước tới hành lễ.

Từ Ân hỏi:

- Đệ tử vừa nãy phát điên, thương thế của sư phụ có nặng lắm không?

Nhất Đăng đại sư mỉm cười, hỏi lại:

- Người đã thấy đỡ chưa?

Từ Ân cảm thấy có tội, ngượng ngùng không biết nói sao.

Bốn người ngồi trên ngôi nhà đổ sập. Dương Quá thuật sơ qua việc chàng đã gặp Võ Tam Thông, Chu Tử Liễu và Điểm Thương Ngư Ẩn ra sao, mình bị trúng độc ở Tuyệt Tình cốc, rồi Thiên Trúc cao tăng và Chu Tử Liễu đi xin giải dược cho chàng bị bắt nhất thế nào.

Nhất Đăng đại sư nói:

- Ta cùng Từ Ân đi Tuyệt Tình cốc chính vì hai người đó. Tiểu cư sĩ có biết Từ Ân hòa thượng và nữ cốc chủ Tuyệt Tình cốc có quan hệ thế nào không?

Dương Quá từng nghe Bành trưởng lão gọi “Thiết Chuông bang Cầu bang chủ”, bèn nói:

- Từ Ân đại sư tục gia có phải họ Cầu, là Thiết Chuông bang Cầu bang chủ?

Thấy Từ Ân thông thả gật đầu, chàng nói tiếp:

- Như vậy nữ cốc chủ Tuyệt Tình cốc là lệnh muội.

Từ Ân nói:

- Đúng thế. Muội tử của bản tăng khỏe mạnh chứ?

Dương Quá khó trả lời. Cầu Thiên Xích bị chồng cắt đứt gân mạch tứ chi, thành kẻ tàn phế, thực không thể nói là “vẫn khỏe” được. Từ Ân thấy chàng lưỡng lự thì nói:

- Muội tử của bản tăng tính nết nóng nảy, nếu có bị báo ứng,

cũng không phải chuyện lạ.

Dương Quá nói:

- Lệnh muội chỉ có chân tay bị tàn phế, chứ thân thể vẫn khỏe mạnh.

Từ Ân thở dài, nói:

- Bao năm đã qua, mọi người đều già cả rồi... Ôi, muội tử vốn chỉ trò chuyện với nhị ca...

Nói đến đây, y ngẩn ngơ xuất thần, hồi tưởng chuyện cũ.

Nhất Đăng đại sư biết y trần duyên chưa dứt, vừa rồi sở dĩ y hối ngộ, chỉ là vì lâm vào thời khắc sinh tử khẩn yếu, ác niệm đột nhiên tiêu tan, chứ thực ra nghiệt căn trong tâm y chưa trừ được, sau này gặp ngoại cảm cực mạnh, sẽ dễ dàng phát tác, mình còn sống ngày nào sẽ cố gắng cảm hóa y ngày ấy, tất cả đều nhờ vào duyên pháp mà thôi.

Dương Quá thấy Nhất Đăng đại sư nhìn Từ Ân bằng ánh mắt thương mến, thì nghĩ: “Nhất Đăng đại sư võ công quyết không thua Từ Ân, nhưng thủy chung không đánh trả, ắt có thâm ý. Mình vừa ra tay, e làm hỏng việc”. Bèn nói:

- Đại sư, đệ tử ngu muội không hiểu sự việc, vừa rồi khinh cử vọng động, nếu có gì sai trái, xin đại sư chỉ giáo.

Nhất Đăng đại sư nói:

- Lòng người khó biết, có khi Từ Ân đánh chết lão nạp rồi, hấn cũng chưa chắc đã có thể đại triệt đại ngộ, không chừng còn chìm đắm sâu hơn. Tiểu cư sĩ đã cứu sống lão nạp, lại làm cho hấn đang đi giữa đường mê biết quay trở lại, đâu có gì sai trái? Lão nạp thâm cảm thịnh đức.

Rồi quay sang phía Tiểu long Nữ, hỏi:

- Tiểu nương tử bị chất độc ngấm vào nội tạng như thế nào?

Dương Quá nghe câu hỏi, tựa hồ đang trong hầm tối nhìn thấy tia sáng, vội nói:

- Hiền thê của đệ tử sau khi bị thương đang đả thông huyết mạch để trị liệu, thì bị trúng ám khí cực độc. Đại sư có thể rủ lòng từ bi cứu mạng cho nàng được chăng?

Đoạn chàng quì ngay xuống đất.

Nhất Đăng đại sư đưa tay đỡ chàng dậy, hỏi:

- Đả thông huyết mạch như thế nào? Nội tức vận hành ra sao?

Dương Quá nói:

- Nàng nghịch vận kinh mạch, có giường hàn ngọc và đệ tử ở bên cạnh trợ giúp.

Nhất Đăng đại sư nghe chàng giải thích, luôn miệng lấy làm lạ, nói:

- Âu Dương Phong đúng là một vị kỳ nhân trong thiên hạ, khai sáng phép nghịch vận kinh mạch, thực là ngoài sức tưởng tượng, mở ra một con đường mới trong võ học.

Đại sư đưa tay bắt mạch hai cổ tay cho Tiểu Long Nữ, vẻ mặt lo lắng, im lặng hồi lâu.

Dương Quá chăm chú nhìn Nhất Đăng đại sư, chỉ mong đại sư nói rằng có thể cứu chữa. Nhãn quang của Tiểu Long Nữ thì thủy chung chỉ nhìn Dương Quá.

Nàng cũng không ngờ mình còn sống được tới ngày hôm nay; nhìn vẻ mặt trầm trọng của Dương Quá lo lắng cho nàng, nàng thông thả nói:

- Sống chết có số, chẳng thể cưỡng cầu. Quá nhi, lo quá hại sức, chàng đừng quá lo.

Nhất Đăng đại sư từ lúc tới đây, bây giờ mới nghe Tiểu Long Nữ nói, giọng nàng ôn nhu, tâm tình bình hòa, đạt quán tri mệnh, thì bất giác sững sờ. Đại sư không biết rằng Tiểu Long Nữ từ nhỏ đã được sư phụ giáo huấn, lòng dạ trong sáng, ít bị sự vật chi phối, đại sư cứ ngỡ cô nương này còn ít tuổi, trúng độc khó chữa, hẳn sẽ lo cuống lên, ai ngờ lời nàng nói ra lại là khẩu khí của một người dày công tu hành, nghĩ: “Đôi phu phụ thiếu niên này đúng là loan phượng trên thế gian, nam thì võ công cao cường, nữ lại tu ngộ sinh tử, càng không dễ có. Ta bình sinh chỉ gặp vợ chồng Quách Tĩnh, Hoàng Dung mới cảm thấy sánh với đôi này, các đệ tử của ta không một ai sánh kịp. Ôi, chỉ tiếc nàng ta trúng độc đã sâu, mà ta thì sau khi bị thương, không thể sử dụng thần công Nhất dương chỉ.” Đại sư ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Hai vị tuổi còn nhỏ mà tu vi quả thực bất phàm, lão nạp không ngại nói thẳng...

Dương Quá nghe đến đây thì lòng nặng trĩu, tay lạnh ngắt.

Nhất Đăng đại sư nói tiếp:

- Tiểu phu nhân bị chất độc ngấm vào yếu huyết, lão nạp giá như không bị thương, có thể sử dụng công phu Nhất dương chỉ làm cho chất độc trong cơ thể tạm thời chưa phát tác, sau đó đi tìm linh dược

giải độc. Giờ thì... cũng may tiểu phu nhân nội công thâm hậu, lão nạp có một món thuốc, uống vào bảy ngày bình an. Chúng ta đến Tuyệt Tình cốc tìm sư đệ của lão nạp...

Dương Quá vỗ đùi đứng dậy, reo lên:

- Ôi đúng rồi, Thiên Trúc thần tăng có bản lĩnh trị độc xuất thân nhập hóa, ắt sẽ có cách giải độc.

Nhất Đăng đại sư nói:

- Nếu sư đệ của lão nạp cũng không thể cứu thì đó là do số mệnh. Trên đời có đứa bé sơ sinh đã phải chết; tiểu phu nhân thì sau khi lấy chồng mới bị bệnh bất trị, không thể coi là yếu.

Nói đến đây đại sư nhớ lại đứa bé sơ sinh của Chu Bá Thông và Lưu quý phi, chỉ vì mình ghen tức mà sinh hận, không chịu trị thương cho nó, cuối cùng nó bị chết. Kẻ đả thương đứa bé ấy chính là Từ Ân.

Dương Quá mở to mắt nhìn Nhất Đăng đại sư, nghĩ: “Long nhi có được chữa khỏi hay không chưa rõ, tại sao đại sư chẳng nói cho một câu an ủi”. Dương Quá cười nhạt, nói:

- Đại sư nói chí phải.

Nàng nhìn các bông tuyết rơi lả tả quanh mình, nói:

- Các bông tuyết này rơi xuống, trắng xiết bao, đẹp xiết bao; vài hôm sau có nắng, các bông tuyết đã chẳng còn tung tích đâu nữa. Đến mùa đông sang năm, lại có rất nhiều bông tuyết rơi, chỉ khác đó không phải là các bông tuyết hôm nay mà thôi.

Nhất Đăng đại sư gật đầu, nhìn Từ Ân, hỏi:

- Người có hiểu không?

Từ Ân gật đầu, nghĩ bụng nắng lên tuyết tan, mùa đông tuyết rơi, đạo lý thô thiển ấy có gì khó hiểu?

Dương Quá và Tiểu Long Nữ vốn tâm tâm tương ấn, tâm sự sâu kín nhất của đôi phương, mình cũng biết cả; nhưng lúc này nghe nàng đối đáp với Nhất Đăng đại sư, thì chàng cảm thấy mình bị cách xa một lớp. Tựa hồ nàng và Nhất Đăng đại sư hiểu nhau hơn, chàng hóa thành người ngoài, điều này chưa từng xảy ra từ ngày chàng và nàng tương ái; bất giác chàng cảm thấy buồn buồn.

Nhất Đăng đại sư lấy ra một thứ có màu sắc và hình dạng y hệt quả trứng gà, đưa cho Tiểu Long Nữ, nói:

- Quả trứng có trước hay con gà có trước?

Câu hỏi có từ ngàn xưa này vẫn chưa có lời giải.

Dương Quá nghĩ: “Giữa lúc sinh tử khẩn yếu, sao đại sư lại đi hỏi những chuyện vớ vẩn làm gì?”

Tiểu Long Nữ cầm quả trứng, hơi ngẫm nghĩ, đã hiểu ý, nói:

- Trứng tách ra thành gà con, gà con lớn lên đẻ trứng, đã có sinh, tất có diệt.

Nàng bóp nhẹ cái vỏ, một thứ nước thuốc rất sánh chảy ra, hết như lòng đỏ trứng gà. Nhất Đăng đại sư nói:

- Hãy uống mau.

Tiểu Long Nữ biết thứ thuốc này quý hiếm, liền đưa lên miệng uống vào bụng.

Sáng hôm sau tuyết vẫn còn rơi. Dương Quá nghĩ lộ trình đến Tuyết Tình cốc không gần, viên thuốc của Nhất Đăng đại sư tuy có thể kéo dài sinh mạng bảy ngày, song vẫn phải toàn lực mà đi, không thể chần chừ, mới đến kịp, bèn hỏi:

- Đại sư, thương thế của đại sư thế nào ạ?

Nhất Đăng đại sư bị thương thực không nhẹ, nhưng muốn cứu sư đệ, Chu Tử Liễu và Tiểu Long Nữ ba người, thì không thể chậm trễ chút nào, bèn phát tay áo nói:

- Không sao cả.

Đoạn đề khí lao vút đi trên tuyết. Ba người theo sau.

Tiểu Long Nữ sau khi uống viên thuốc, cảm thấy đan điền ấm áp, tinh thần phấn chấn, nàng thi triển khinh công chỉ giây lát đã vượt Nhất Đăng đại sư. Từ Ân kinh ngạc, nghĩ một cô nương mảnh mai yếu ớt không ngờ lại có võ công như thế, chợt nổi tính hiếu thắng, dồn sức xuống chân, đuổi theo thật nhanh. Một người là truyền nhân của phái Cổ Mộ khinh công thiên hạ vô song, người kia là một anh hùng thành danh hiệu xưng “Thiết chưởng thủy thượng phiêu”, thoáng chốc đã vọt đi xa mấy chục trượng, thành hai điểm đen trên tuyết. Dương Quá sợ Từ Ân ác tính phát tác, gia hại Tiểu Long Nữ, bèn đuổi theo để bảo vệ. Chàng khinh công không bằng hai người kia, nhưng nội công thâm hậu cước lực dẻo dai, thoạt đầu còn cách hai người kia rất xa, đi chưa đầy nửa canh giờ, đã thấp thoáng thấy lưng hai người kia càng lúc càng gần.

Bỗng nghe có tiếng cười của Nhất Đăng đại sư ở phía sau:

- Tiểu cư sĩ nội công thâm hậu quá. Có thể cho biết sư thừa là ai?

Dương Quá hơi chậm lại, sánh vai với Nhất Đăng đại sư, nói:

- Võ công của văn bối là do hiền thê truyền thụ.

Nhất Đăng đại sư kinh ngạc, nói:

- Nhưng tôn phu nhân lại không bằng tiểu cư sĩ.

Dương Quá nói:

- Máy tháng nay không biết tại sao văn bối tự dưng nội lực tăng tiến rất nhanh?

Nhất Đăng đại sư nói:

- Tiểu cư sĩ có uống loại đan dược tăng trưởng nội lực nào không? Như nhân sâm hay linh chi ngàn năm chẳng hạn?

Dương Quá lắc đầu, nói:

- Văn bối có nuốt vài chục cái mật rắn, sau khi nuốt, lực khí lập tức tăng lên, không biết có phải nhờ thế hay chăng?

Nhất Đăng đại sư nói:

- Mật rắn ư? Mật rắn chỉ có thể trừ phong thấp, hoàn toàn không có tác dụng tăng lực.

Dương Quá nói:

- Đây là mật của một loài rắn lạ, trên thân mình loài độc xà đó kim quang lấp lánh, đầu rắn có mào, hình thù quái dị.

Nhất Đăng đại sư ngẫm nghĩ giây lát, đột nhiên nói:

- À đây là Bồ tư khúc xà. Kinh Phật có nói về loài rắn ấy, vốn cũng có ở Trung Thổ. Nghe đâu loài rắn ấy lướt đi như gió, khó lòng bắt được nó.

Dương Quá nói:

- Có một con chim điêu lớn lấy mật rắn cho văn bối uống.

Nhất Đăng đại sư tán thưởng:

- Thật là một kỳ duyên hiếm có trên thế gian.

Hai người miệng nói chuyện, chân không dừng bước, càng lúc càng tới gần Tiểu Long Nữ và Từ Ân. Nhất Đăng đại sư và Dương Quá nhìn nhau mỉm cười.

Khinh công của hai người tuy không bằng Tiểu Long Nữ và Từ Ân, nhưng đường càng dài, thì phần thắng cuối cùng thuộc về người có nội công thâm hậu. Nhìn hai người phía trước, thấy Tiểu Long Nữ đã tụt lại sau hơn một trượng, luận về nội lực, tất nhiên nàng không thể bằng Từ Ân. Lúc vòng qua một cái thung lũng, Dương Quá chỉ phía trước, hỏi:

- Ô, sao lại có những ba người?

Nguyên phía sau Tiểu Long Nữ một quãng ngắn có thêm một người đang tiến rất nhanh. Thoáng nhìn, kinh công của người ấy chẳng thua gì Tiểu Long Nữ và Từ Ân, người ấy vai vác một vật khá lớn, trông tựa tựa một cái hòm, đi sau Tiểu Long Nữ vài trượng. Nhất Đẳng đại sư cũng lấy làm lạ, chón hoang sơn không ngờ lại gặp cao nhân, tối qua thì gặp một cặp vợ chồng thiếu niên anh tuấn, hôm nay thì gặp một vị lão nhân.

Tiểu Long Nữ sau khi bị Từ Ân vượt lên trước, không lâu khoảng cách càng xa, bỗng nghe có tiếng bước chân sau lưng, tưởng là Dương Quá đã đến, bèn nói:

- Quá nhi, vị đại hòa thượng kia kinh công quá cao, thiếp không sánh nổi, chàng thử đuổi theo xem sao.

Sau lưng có tiếng cười, nói:

- Người hãy ngồi lên cái hòm của ta mà nghỉ một lát, dưỡng dưỡng lực khí, đừng sợ cái gã hòa thượng ấy.

Tiểu Long Nữ nghe giọng khác lạ, ngoảnh đầu lại, thấy một vị râu tóc bạc phơ, chính là Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Lão tươi cười chỉ cái hòm đang vác trên vai, nói:

- Nào lại đây, lại đây, ngồi lên đây!

Chiếc hòm ấy chính là cái hòm đựng sách ở Tầng kinh các của cung Trùng Dương, chắc bên trong đựng toàn kinh thư đạo tàng, được lão vác đi theo. Tiểu Long Nữ mỉm cười, chưa kịp trả lời, Chu Bá Thông đã vọt tới bên cạnh, giơ tay túm eo lưng nàng đặt ngồi lên trên cái hòm. Thân pháp đã nhanh, xuất thủ lại kỳ lạ, Tiểu Long Nữ không kịp kháng cự, đã chễm chệ ngồi trên cái hòm, thì nàng không khỏi thán phục: “Phái Toàn Chân hiệu xưng võ học chính tông thiên hạ, quả có chỗ hơn người, đạo nhân của cung Trùng Dương không địch nổi ta chỉ là vì họ chưa học được tinh túy võ công sư môn mà thôi”.

Lúc này Dương Quá và Nhất Đẳng đại sư cũng đã nhận ra Chu Bá Thông, chỉ có Từ Ân sợ Tiểu Long Nữ vượt lên trước, nên cứ cầm đầu đi nhanh đằng trước, không biết phía sau có thêm một người. Chu Bá Thông theo sau, nói nhỏ:

- Chạy nửa canh giờ nữa, hấn sẽ càng chậm dần.

Tiểu Long Nữ cười, hỏi:

- Sao tiên bối biết?

Chu Bá Thông nói:

- Ta đã tử thí cước lực với hấn, từ Trung Nguyên chạy thẳng đến Tây Vực, rồi lại từ Tây Vực chạy trở về Trung Nguyên, chạy mấy vạn dặm với nhau, sao lại không biết?

Tiểu Long Nữ ngồi trên cái hòm, bình ổn dễ chịu, hơn cả cưỡi ngựa, cười hỏi nhỏ:

- Lão Ngoan đồng, sao lại giúp tiểu nữ?

Lão Ngoan đồng nói:

- Người hiền hậu khiến người ta thích, không tinh khôn quý quái như Hoàng Dung. Lão thó trộm mật ong của người, mong người đừng giận lão.

Chạy như thế nửa canh giờ, quả nhiên như Chu Bá Thông dự liệu, cước bộ của Từ Ân chậm dần. Chu Bá Thông nói:

- Giờ thì tự chạy đi!

Lão hát vai lên, Tiểu Long Nữ văng lên phía trước hơn một trượng, nàng đã dưỡng đủ khí lực, liền phóng chạy, chẳng mấy chốc đã vượt qua Từ Ân, ngoảnh lại mỉm cười. Từ Ân kinh ngạc, vội tăng lực chạy. Nhưng hai người khinh công vốn ngang ngửa, một người được nghỉ cả giờ, người kia cắm đầu chạy miết, làm sao theo cho kịp, khoảng cách càng lúc càng xa thêm.

Từ Ân bình sinh có hai đại tuyệt kỹ, tự cho là thiên hạ vô song; thế mà chỉ trong một ngày đêm, thiết chương thua Dương Quá, khinh công thua Tiểu Long Nữ, y không khỏi đại thất vọng, chỉ thấy hai chân bỗng mềm đi, không chịu tuân theo sự điều khiển nữa. Từ Ân nghĩ: “Chẳng lẽ đại hạn của ta đã đến, ngay một tiểu cô nương ta cũng không bằng?” Tối qua ác tính phát tác, y đã xuất thủ đả thương sư phụ, trong lòng thấp thỏm bất an; vừa rồi dốc toàn lực đuổi theo Tiểu Long Nữ không kịp, tâm thần càng hoảng hốt, bối rối.

Dương Quá ở phía sau thấy rõ, biết Chu Bá Thông ám trợ Tiểu Long Nữ chiến thắng Từ Ân, cảm thấy lý thú, chạy nhanh tới bên lão, cười, nói:

- Chu lão tiên bối, đa tạ đa tạ!

Chu Bá Thông nói:

- Cầu Thiên Nhân lâu rồi ta không gặp, tại sao hấn lại giở trò cạo đầu đi làm hòa thượng thế không biết?

Dương Quá nói:

- Cầu Thiên Nhẫn bái Nhất Đăng đại sư làm sư phụ, lão tiên bối không biết hay sao?

Chàng chỉ tay về phía sau. Chu Bá Thông kinh ngạc, thốt lên:

- Đoàn hoàng gia cũng đến đây ư?

Lão nhìn thấy Nhất Đăng đại sư ở phía xa, bèn nói:

- Xuất hành bất lợi, lánh đi là đại cát!

Đoạn chạy chéo vào một cánh rừng. Dương Quá cũng không hiểu Đoàn hoàng gia là thế nào, chỉ thấy cây cỏ lay động, thoáng chốc Chu Bá Thông đã biến mất tăm. Chàng nghĩ: “Người này hành sự kỳ quái, thật là hiếm gặp trong thiên hạ!”

Nhất Đăng đại sư thấy Chu Bá Thông né tránh, rảo bước tới, thấy Từ Ân thần tình uể oải, mất hết vẻ hăng hái, bèn nói:

- Đối với chuyện thắng bại, người vẫn chưa dứt bỏ được sự cay cú ư?

Từ Ân rầu rĩ không nói. Nhất Đăng đại sư nói:

- Còn ham muốn tất còn mê muội. Võ công cao như ngươi, nếu không hiểu thắng, làm gì đến nỗi không biết sau lưng có thêm một người?

Bốn người đi nhanh, đi được năm ngày, đến sáng ngày thứ sáu, Nhất Đăng đại sư thương thế không nhẹ, dần dần không chịu được nữa. Dương Quá nói:

- Đại sư hãy tạm nghỉ ngơi; bảo dưỡng thân thể là trọng. Từ đây đến Tuyệt Tình cốc không còn bao xa, vợ chồng vẫn bồi cùng Từ Ân đại sư đến đó trước, sống chết gì cũng phải cứu Thiên Trúc thần tăng và Chu đại thúc ra.

Nhất Đăng đại sư mỉm cười, nói:

- Lão nạp ở lại thì không yên tâm.

Dừng một lát, nói tiếp:

- Chỉ sợ ở đó xảy ra lắm chuyện, lão nạp phải thân chinh đến đó mới được.

Từ Ân nói:

- Để đệ từ công sư phụ đi.

Rồi cúi xuống công Nhất Đăng đại sư mà rảo bước.

Qua giờ Ngọ, bốn người đến cốc khẩu. Dương Quá nói với Từ Ân:

- Chúng ta có nên báo rõ thân phận, để lệnh muội ra nghênh tiếp

đại sư hay chăng?

Từ Ân chưa kịp trả lời, bỗng nghe trong cốc loáng thoáng vọng ra tiếng binh khí giao tranh. Từ Ân chỉ sợ muội tử động thủ với nhóm Võ Tam Thông, bất cứ bên nào bị thương cũng đều không được, bèn nói:

- Chúng ta phải vào ngay để ngăn chặn họ giao đấu.

Rồi thi triển khinh công, nhưng không biết đường, Dương Quá phải đi trước chỉ dẫn.

Chạy đến vùng lân cận, thấy có bảy, tám đệ tử áo xanh tay cầm binh khí, chặn ngoài bìa rừng, tiếng binh khí giao tranh từ trong rừng vọng ra, không nhìn thấy những người giao tranh là ai. Bọn đệ tử áo xanh thấy có ngoại địch kéo tới, liền hò nhau xông lại, tới gần họ nhận ra Dương Quá và Tiểu Long Nữ thì cùng dừng chân. Gã cầm đầu tiến lên hai bước, tay đặt ở chuôi kiếm, hỏi:

- Chúa mẫu muốn biết việc giao cho Dương tướng công đã làm xong hay chưa?

Dương Quá hỏi lại:

- Những người đang giao tranh ở trong rừng là ai?

Gã đệ tử áo xanh không trả lời, chăm chú nhìn chàng, chưa biết chuyến này chàng đến đây với dụng ý gì, thiện hay ác? Dương Quá mỉm cười, nói:

- Tiểu đệ lần này đến đây hoàn toàn không có ác ý. Công Tôn phu nhân có khỏe không?

Gã đệ tử áo xanh đỡ ngại phần nào, nói:

- Ổn trời, chúa mẫu và cô nương đều khỏe.

Lại hỏi:

- Còn hai vị đại hòa thượng là ai? Các vị có cùng một phường với bốn nữ nhân ở trong rừng hay không?

Dương Quá hỏi:

- Bốn nữ nhân ư, là ai vậy?

Gã đệ tử áo xanh nói:

- Bốn nữ nhân chia hai ngả tiến vào cốc, chúa mẫu hạ lệnh ngăn chặn; bọn họ cả gan không nghe, hiện đã bị dụ vào thung lũng hoa Tình, ai ngờ họ vừa thấy nhau thì lập tức ẩu đả.

Dương Quá nghe bốn chữ “Thung lũng hoa Tình” không khỏi giật mình, không đoán được bốn người ấy là ai, nếu là Hoàng Dung, Quách

Phù, Hoàn Nhan Bình và Gia Luật Yến, thì sao họ lại đánh nhau? Bèn nói:

- Phiền cho tiểu đệ vào gặp họ, không chừng tiểu đệ quen biết họ, có thể khuyên họ ngừng đấu, đồng thời vào khấu kiến cốc chủ.

Gã đệ tử áo xanh nghĩ bụng, có lẽ bốn nữ nhân kia đã bị bắt rồi, để cho các người cũng thấy sự lợi hại của Tuyệt Tình cốc này, bèn dẫn họ vào trong rừng. Quả nhiên bốn nữ nhân chia làm hai cặp, đang ác chiến với nhau.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ vừa nhìn thấy thì thâm kinh hãi. Nguyên bốn nữ nhân đang ở trên một bãi cỏ hình tròn, đường kính hai trượng, xung quanh là các bụi hoa Tình dày đặc, nhiều lớp, tạo thành một vành đai hoa Tình rộng tám chín trượng, khinh công giỏi mấy cũng không thể nhảy qua; muốn nhảy qua một khoảng rộng bằng nửa như thế đã khó.

Tiểu Long Nữ nói:

- Là sư tỷ kìa!

Hai nữ nhân quay mặt về phía nam là Lý Mạc Sầu và đệ tử Hồng Lăng Ba của muội. Hai người sử dụng trường kiếm, cây phát trần của Lý Mạc Sầu đã bị đánh gãy trong tòa cổ mộ, muội chưa kịp làm cây khác.

Đối địch với sư đồ Lý Mạc Sầu, một người sử dụng cây đao lá liễu, người kia sử dụng binh khí giống như một cây tiêu, cả hai thân hình mảnh dẻ, bộ pháp lanh lẹ, võ công cũng không kém, song không thể sánh ngang Lý Mạc Sầu. Dương Quá kinh ngạc: “Thì ra họ là biểu tỷ biểu muội thì phải?” Lúc này Hồng Lăng Ba hơi nghiêng mình, thiếu nữ mặc áo vàng nhạt nghiêng mặt lại, thiếu nữ mặc áo tím cũng vậy, chính là Trình Anh và Lục Vô Song. Bãi cỏ tròn mà bốn nữ nhân giao đấu có đường kính hai trượng, chẳng khác gì một cái sàn tỷ võ, địa hình giới hạn, không thể bước nhăm nửa bước, như thế, ai võ công kém sẽ như bị trói chân trói tay. May mà Lý Mạc Sầu binh khí không quen tay, Hồng Lăng Ba đối với Lục Vô Song thì nể tình ngày trước, không nỡ hạ độc thủ, cho nên Trình, Lục nhị nữ tuy ở thế hạ phong, vẫn còn gắng gượng chống đỡ.

Dương Quá hỏi gã đệ tử áo xanh:

- Bốn người kia sao tự đứng lại nhảy vào giữa cái bãi kia mà đánh nhau?

Gã đệ tử áo xanh tỏ vẻ đắc ý, vênh mặt nói:

- Đây là cách bố trí tài tình của Công Tôn cốc chủ. Bọn ta dồn gian tế vào bãi hoa Tình, rồi lại dùng các bụi hoa Tình lấp kín lối ra vào, bọn chúng làm sao còn thoát nổi?

Dương Quá lo lắng hỏi:

- Bọn họ đã bị trúng độc hoa Tình hay chưa?

Gã đệ tử áo xanh nói:

- Nếu chưa trúng, thì cũng chẳng mấy chốc sẽ trúng.

Dương Quá nghĩ: “Võ công của các người thì làm sao có thể dồn Lý Mạc Sầu vào bãi hoa Tình kia chứ? À phải, chắc bọn này đã dùng ngư võng trận pháp độc ác. Nếu Trình, Lục nhị nữ bị trúng độc hoa Tình, thì trên đời đã không còn thuốc giải”. Chàng bèn nói to:

- Trình tử tử, Lục tử tử, tiểu đệ Dương Quá đây. Hoa lá xung quanh các vị có gai cực độc, phải hết sức cẩn thận đó!

Lý Mạc Sầu sớm nhận ra sự dị dạng của hoa Tình. Bọn đệ tử áo xanh đã dùng cây hoa này chắn đường, tất phải có duyên cớ. Vì thế sau khi lọt vào trong bãi hoa Tình, mục đã khẽ dặn Hồng Lăng Ba cẩn thận, phải cố tránh xa các bụi hoa. Trình Anh và Lục Vô Song cũng thừa lanh lợi, dĩ nhiên cũng nhận biết.

Bốn người đoán trong các bụi hoa Tình có cơ quan hãm hại, bây giờ nghe Dương Quá nhắc nhở, càng e sợ các bụi hoa xung quanh hơn, cố ý lẩn vào giữa bãi cỏ mà cận chiến, chiến cuộc ác liệt thêm.

Trình Anh và Lục Vô Song nghe Dương Quá đến thì rất mừng, mong sớm diện kiến, khổ nổi kẻ địch đánh rát, khó bề thoát thân. Lý Mạc Sầu thì chỉ muốn giết hai thiếu nữ, làm vật lót đường, để đạp lên xác họ mà thoát đi. Dương Quá và Tiểu Long Nữ đến, mục vốn cả kinh, nhưng có các bụi hoa Tình chắn lối, hai người chưa thể xông vào giúp hai thiếu nữ kia được, mục bèn xẵng giọng, nói:

- Lăng Ba, ngươi không dốc toàn lực, thì chính ngươi sẽ phải bỏ mạng tại đây đó.

Hồng Lăng Ba đáp “Vâng!” và gia tăng kinh lực đâm kiếm về phía Trình Anh. Trình Anh giơ cây tiêu gạt đỡ, trường kiếm của Lý Mạc Sầu cũng đâm tới cổ nàng. Lục Vô Song đưa đao gạt ngang. Lý Mạc Sầu cười gằn một tiếng, trường kiếm hơi rung, tung chân trái đá trúng cổ tay Lục Vô Song, thanh đao lá liễu của nàng bay văng ra một bụi gai. Lý Mạc Sầu đâm Trình Anh liên ba nhát kiếm. Trình Anh chống đỡ không nổi, vội lùi gấp. Nàng chỉ lùi một bước nữa, chân trái sẽ giẫm vào bụi hoa Tình, Lục Vô Song kêu lên:

- Biểu tở, đừng lùi nữa.

Lý Mạc Sầu mỉm cười, nói:

- Không lùi nữa thì tiến lên đi.

Nói đoạn mục lùi chéch một bước. Trình Anh thừa biết đối phương quyết không có thiện ý, nhưng chỗ mình đặt chân quá nguy hiểm, đành bước lên trước một bước. Lý Mạc Sầu cười gằn nói:

- To gan thật!

Trường kiếm rung nhanh, tạo ra mười mấy điểm ngân quang bao trùm toàn bộ nửa thân trên của Trình Anh.

Dương Quá đứng ngoài thấy rõ, biết đây là chiêu số lợi hại của kiếm pháp phái Cổ Mộ, có tên “Lãnh nguyệt khuy nhân”, nếu không biết đường hướng của nó, cứ dốc toàn lực che đỡ nửa thân trên thì bụng dưới thể nào cũng bị trúng kiếm. Chàng thấy Trình Anh giơ cây tiêu chắn trước ngực, vội cúi nhặt một viên sỏi, dùng ngón cái và ngón giữa búng đi, nhắm tới đôi mắt Lý Mạc Sầu. Lúc ấy mũi kiếm của mục ta đã chúi xuống, cách bụng dưới của Trình Anh chỉ vài tấc. Mục chợt thấy viên sỏi bay tới, không kịp giết đối phương, phải hồi kiếm gạt viên sỏi.

Công phu mà Dương Quá vừa sử dụng chính là Đạn chỉ thần thông do Hoàng Dục Sư truyền thụ, song chưa đạt mức hỏa hầu, chỉ có thể dương đông kích tây, đỡ đòn của địch mà thôi. Nếu viên sỏi do đích thân Hoàng Dục Sư búng đi, thì nó đã bắn vào thanh kiếm của Lý Mạc Sầu làm kiếm rơi xuống đất hoặc bị hất ra. Dù sao cũng nhờ lão truyền thụ công phu cho Dương Quá mà nữ đệ tử cuối đời của lão mới được cứu mạng. Dương Quá và Trình Anh cùng sợ vã mồ hôi lạnh.

Lý Mạc Sầu thấy Trình Anh thoát chết, sắc mặt trắng hồng hồng tái mét, biết nàng tâm thần còn hoảng, bèn quát:

- Nửa này!

Trường kiếm rung chéch, lại sử chiêu “Lãnh nguyệt khuy nhân”. Trình Anh lần này đã biết đòn tấn công thượng bàn là hư, tấn công hạ bàn mới là thực, nên dùng cây tiêu bảo hộ đan điền. Nào ngờ Lý Mạc Sầu biến hóa đủ cách, mũi kiếm quả nhiên chĩa xuống đan điền của Trình Anh, song mục lại sẵn tới sát người, dùng ngón trở tay trái điểm trúng huyệt Ngọc Đường ở ngực Trình Anh. Trình Anh còn đang ngỡ ngàng, chân trái của Lý Mạc Sầu đã gạt ngang, trước hết đá ngã Lục Vô Song, rồi mũi chân lại điểm huyệt Dương Quan ở cạnh khoeo chân Trình Anh, động tác biến chiêu của mục cực kỳ mau lẹ trong giây

lát Trình, Lục hai nàng cùng ngã, Dương Quá muốn cứu cũng không kịp.

Lý Mạc Sầu túm lưng Trình Anh quăng ra xa, rồi lại túm Lục Vô Song quăng ra theo, quát:

- Lãng Ba, hãy đạp lên xác chúng mà ra...

Lời chưa dứt, Dương Quá đã phi thân vào, đưa tay trái đón lấy Trình Anh, rồi nhảy tiếp về phía trước. Trình Anh ngực và chân tuy bị điểm huyết, song hai tay không sao, liền ôm đón Lục Vô Song, kêu lên:

- Dương đại ca, chàng...

Nàng vốn có thâm tình với Dương Quá, lúc này thấy chàng xả thân nhảy vào đám hoa Tình cứu mình thì càng không thể kìm lòng.

Dương Quá đón hai thiếu nữ rồi liền nhảy trở ra, nhẹ nhàng đặt hai nàng xuống đất. Trình Anh chân trái tê dại, đứng không vững, Tiểu Long Nữ giải huyết cho nàng. Ba thiếu nữ cùng nhìn Dương Quá, thấy ống quần chàng bị gai xé rách mấy chỗ, từ đùi xuống bắp chân có máu chảy, không biết chàng bị bao nhiêu cái gai độc cào xước vào người. Trình Anh nước mắt lưng tròng, Lục Vô Song lo lắng ấp úng nói:

- Đại ca... đâu cần... cứu muội, ai bảo đại ca làm như thế kia chứ?

Dương Quá cười, nói:

- Chất độc hoa Tình trong người ngu huynh chưa trừ hết, có bị thêm một ít cũng có khác gì đâu.

Nhưng mọi người đều biết, chất độc ngấm vào người nhiều hay ít rất khác nhau, chàng nói thế chỉ là để an ủi ba thiếu nữ mà thôi.

Trình Anh rưng rưng lệ nhìn ống tay áo rộng của Dương Quá. Lục Vô Song thì dịu dàng nói:

- Chàng ngốc, cánh tay phải của huynh đâu? Sao lại mất?

Tiểu Long Nữ thấy hai thiếu nữ kia hết sức quan hoài đối với Dương Quá, thì nàng lập tức coi họ như bằng hữu thân thiết nhất, mỉm cười nói:

- Sao cô nương lại gọi Quá nhi là “Chàng ngốc”? Chàng không ngốc ghêch đâu.

Lục Vô Song bỗng kêu “À” một tiếng, nói:

- Muội gọi quen miệng, nhất thời chưa thay đổi được.

Rồi đưa mắt sang phía Trình Anh, hỏi:

- Vị tử tử này là?

Dương Quá nói:

- Đó là...

Trình Anh tiếp lời:

- Nhất định là Tiểu Long Nữ tiên bối.

Lục Vô Song nói:

- Đúng rồi. Mọi người phải sớm đoán ra nhân vật như tiên nữ kia mới phải.

Trình, Lục hai nàng trước đây thấy Dương Quá chung tình với Tiểu Long Nữ, trong lòng không khỏi có phần đố kỵ, bây giờ gặp rồi thì tự thẹn mình thua kém xa, đều nghĩ: “Mình làm sao sánh nổi nàng ta?”

Lục Vô Song lại hỏi:

- Dương đại ca, cánh tay của đại ca rốt cuộc sao lại bị mất vậy? Vết thương đã lành hẳn chưa?

Dương Quá nói:

- Lành hẳn rồi. Bị người ta chém đấy.

Lục Vô Song nói, giọng tức giận:

- Cái mụ ác tặc đáng chết kia chém phải không? Chắc nữ ma đầu ấy đã dùng gian kế hèn hạ chứ gì?

Đột nhiên một giọng nữ lạnh lùng vang lên ở sau lưng:

- Người nói xấu người ta sau lưng, chẳng phải là hèn hạ đó sao?

Mọi người ngạc nhiên, ngoảnh lại, thấy người nói là một thiếu nữ xinh đẹp, chính là Quách Phù. Nàng đặt tay đốc kiếm, mặt hầm hầm, bên cạnh nàng còn có mấy người khác nữa, cả nam lẫn nữ. Lục Vô Song kinh ngạc, nói:

- Ta không hề nói xấu cô nương, mà ta chỉ tên ác tặc đê hèn nào chém đứt cánh tay của Dương đại ca.

Soạt một cái, Quách Phù đã rút kiếm khỏi bao, nói:

- Cánh tay của Dương đại ca là do ta chém đấy. Ta đã xin lỗi rồi, cha mẹ ta cũng đã trách phạt ta rồi; các người còn chỉ bới sau lưng ta...

Nói đến đây nước mắt lưng tròng, cảm thấy oan ức vô cùng.

Nguyên cha con Võ Tam Thông, Quách Phù, Gia Luật Tề ở dưới dòng suối ngầm tránh lửa, đợi lửa yếu dần, mới men dòng suối đi

xuống hạ du, gặp Hoàng Dung với Hoàn Nhan Bình và Gia Luật Yến, rồi cùng kéo đến Tuyệt Tình cốc. Họ đến nơi sớm hơn nhóm Dương Quá và Nhất Đăng đại sư nửa ngày, tìm kiếm Thiên Trúc cao tăng và Chu Tử Liễu ở phía trước và phía sau cốc không thấy, tốn khá nhiều thời gian. Còn việc sư đồ Lý Mạc Sầu và biểu tỳ muội Trình Anh vào được Tuyệt Tình cốc đều là do Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông nổi tính tình nghịch dẫn dắt.

Bọn Hoàng Dung, Võ Tam Thông hành lễ với Nhất Đăng đại sư và đôi bên dẫn kiến.

Trình Anh chưa từng gặp Hoàng Dung, nhưng đã nghe đại danh của vị sư tỳ này, nhất mực kính phục, nay cung kính bước tới khấu đầu, chào một tiếng:

- Sư tỳ!

Hoàng Dung qua lời kể của Dương Quá, biết phụ thân về già đã thu nhận một nữ đệ tử, giờ thấy người ấy phong thần tú mỹ, bèn hỏi thăm về phụ thân, biết người bình an khỏe mạnh thì rất mừng.

Gã đệ tử áo xanh đứng canh ven rừng thấy đám người vào cốc tụ tập với nhau, thanh thế quá mạnh, không dám ngăn cản, vội chạy đi phi báo với Cầu Thiên Xích.

Quách Phù và Lục Vô Song giận dữ nhìn nhau. Quách Phù nghe mẫu thân bảo phải xung hô với Trình Anh như với bề trên thì càng khó chịu, một tiếng “sư thúc” nghe thật gượng ép.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ cầm tay nhau đứng cách xa. Dương Quá nhìn bé Quách Tương đang được Tiểu Long Nữ ẵm, nói:

- Long nhi, mình trả đứa bé này cho mẹ nó thôi.

Tiểu Long Nữ đưa Quách Tương lên thơm thơm vào má nó, rồi bước tới trao cho Hoàng Dung, nói:

- Quách phu nhân, hài nhi của phu nhân đây.

Hoàng Dung đa tạ đón lấy, từ hôm sinh hài nhi này đến giờ mới được yên ổn ôm nó vào lòng, lòng sung sướng kể sao cho xiết.

Dương Quá nói to:

- Quách cô nương, muội tử của cô nương nguyên vẹn an lành đấy, ta không hề đem nó đi đổi lấy thuốc cứu mạng.

Quách Phù giận dữ:

- Mẫu thân của muội tới đây rồi, dĩ nhiên huynh chẳng dám. Huynh nếu không có ý đó, thì mang muội muội đến đây làm gì?

Cứ như tính cách hồi trước của Dương Quá, hẳn chàng sẽ lập tức đốp lại vài câu, nhưng một tháng nay chàng đã trải bao biến cố sinh tử, chuyện hơn thua lời lẽ chẳng đáng gì, nên chàng chỉ cười, dất tay Tiểu Long Nữ bước đi. Lục Vô Song nhìn Quách Phù một cái, nói với Trình Anh:

- Kia là con gái của sư tử biểu tử ư? Mong rằng sau này lớn lên, nó sẽ không ngang ngược điều ác.

Quách Phù làm sao nghe lọt tai một câu chê trách mình như thế, bèn nói:

- Mọi tử của ta ngang ngược điều ác hay không thì can dự gì đến nhà ngươi? Nhà ngươi nói câu ấy là có dụng ý gì?

Lục Vô Song nói:

- Đây không có nói với đó. Kẻ ngang ngược điều ác, ai ai trong thiên hạ cũng có quyền giám quản, sao lại bảo là không can dự gì đến ta?

Trong thâm tâm, Lục Vô Song chỉ nể một mình Dương Quá, nàng và Trình Anh thấy Dương Quá bị Quách Phù chém mất một cánh tay, thì rất đau lòng, nhưng nàng không dám tính như biểu tử, nên trước mặt nhiều người vẫn cứ phát tác như thường. Quách Phù cả giận, giơ kiếm quát:

- Đồ thọt...

Hoàng Dung quát:

- Phù nhi, không được vô lễ!

Bỗng nghe đằng xa có tiếng “Ồi!” Mọi người quay đầu nhìn, thấy từ trong bãi cỏ, Lý Mạc Sầu giơ cao thân hình Hồng Lăng Ba, tiếng kêu vừa rồi là do Hồng Lăng Ba phát ra. Mọi người mãi hàn huyên, nhất thời quên biến sư đồ Lý Mạc Sầu đang được ngăn cách với họ bởi các bụi hoa Tình. Lục Vô Song kêu lên:

- Nguy mất, sư phụ định dùng sư tử làm vật lót chân, mau tìm cách cứu...

Mọi người còn đang ngẩn ra thì Lý Mạc Sầu đã quăng Hồng Lăng Ba tới bụi hoa Tình, rồi phi thân tới đó chân trái đạp xuống ngực Hồng Lăng Ba, lại vọt đi, tay phải cắp Hồng Lăng Ba, lại quăng ra phía ngoài mấy trượng, lại đạp chân lên người Hồng Lăng Ba để nhảy hẳn ra ngoài các bụi hoa Tình. Lý Mạc Sầu sợ bọn Hoàng Dung ngăn chặn, nên mục chọn nơi nhảy ra ngược với chỗ mọi người đang đứng. Bước nhảy cuối cùng của mục, Hồng Lăng Ba đột nhiên bật dậy, ôm

chặt lấy chân trái của mục. Thân hình mục đang nhảy bị kéo xuống, lưng chừng không có chỗ mượn lực, mục tung chân phải đập vào ngực Hồng Lăng Ba nghe hự một tiếng, cú đập này khiến Hồng Lăng Ba chấn vỡ nội tạng, chết tươi; nhưng hai tay nàng vẫn cứ bám chặt chân trái Lý Mạc Sầu, khiến cả hai cùng ngã xuống, cách chỗ đất an toàn chưa đầy hai thước, nhưng chỗ ngã xuống có hàng ngàn cái gai hoa Tình đâm vào người mục ta.

Biến cố thê thảm đáng sợ, người người đều kinh tâm động phách, trở mắt nhìn, không nói nên lời.

Lục Vô Song nghĩ đến ân tình của sư tử đối với mình, đau đớn khóc rống lên, gọi:

- Sư tử, sư tử!

Dương Quá nhớ lần chàng trêu chọc Hồng Lăng Ba, cũng không khỏi cảm thương. Lý Mạc Sầu gỡ hai tay của Hồng Lăng Ba, thấy nàng tuy chết, hai mắt không nhắm, lộ đầy vẻ oán trách. Lý Mạc Sầu nghĩ: “Ta đã trúng độc hoa Tình, thuốc giải phải vào tìm trong sơn cốc này”. Mục ra chỗ an toàn, đang đi bỗng nghe Hoàng Dung gọi:

- Lý tử tử, hãy lại đây, tiểu muội có lời muốn nói.

Lý Mạc Sầu sững lại, hơi chân chừ, đi được vài trượng, thì đứng hẳn lại, hỏi “Gì vậy?” thầm mong Hoàng Dung cho thuốc giải độc hoặc chí ít cũng chỉ dẫn nên tìm thuốc giải ở đâu.

Hoàng Dung nói:

- Tử tử muốn thoát khỏi các bụi hoa, lẽ ra không nên sát hại lệnh đồ.

Lý Mạc Sầu lạnh lùng nói:

- Phu nhân định giáo huấn ta chăng?

Hoàng Dung nói:

- Không dám. Muội chỉ muốn nói để tử tử biết rằng, chỉ cần dùng kiếm đào đất, cởi áo ngoài bọc thành hai bao, quẳng vào đám bụi hoa, há không phải làm chỗ đặt chân tuyệt diệu hay sao? Tử tử vừa thoát ra an toàn, mà lệnh đồ cũng chẳng phải chết thảm.

Lý Mạc Sầu sắc mặt đổi từ tái sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang tái, hồi hận vô cùng; cách Hoàng Dung vừa nói thật quá dễ, tiếc thay trong lúc bối rối mục không nghĩ ra, đến nỗi phải giết hại người thân duy nhất của mình đã đành, chính mục cũng không thoát khỏi tai ương, mục buột miệng nói:

- Bây giờ mới nói, đã muộn mất rồi.

Hoàng Dung nói:

- Phải, đã muộn mất rồi. Kỳ thực, chất độc hoa Tình tử tử có trúng hay không trúng cũng vậy cả thôi.

Lý Mạc Sầu trừng mắt, không hiểu ý Hoàng Dung.

Hoàng Dung thở dài, nói:

- Lý tử tử sớm đã bị trúng độc si tình, làm loạn thế gian, hại người hại mình, lúc này đã muộn mất rồi.

Lý Mạc Sầu lại ngạo mạn nói:

- Đệ tử của ta là do ta cứu mạng, nếu nó không được ta nuôi dưỡng từ bé, thì nó đâu được sống đến ngày hôm nay. Sống được do ta, chết đi do ta, vốn là lẽ công bằng trong trời đất.

Hoàng Dung nói:

- Mỗi người đều do cha mẹ sinh ra, nhưng cha mẹ cũng không vì thế mà được phép giết con, huống chi người ngoài?

Võ Tu Văn cầm kiếm xông tới, quát:

- Lý Mạc Sầu, hôm nay mụ tàn ác quá chừng, khỏi cần phí lời với mụ.

Võ Đôn Nhu, Võ Tam Thông, Gia Luật Tề, Gia Luật Yển, Hoàn Nhan Bình, Quách Phù sáu người cùng vây lấy Lý Mạc Sầu từ hai phía.

Trình Anh và Lục Vô Song cầm tiêu và đao, bước lên hai bước. Lục Vô Song nói:

- Mụ tàn ác giết hại cả gia đình ta, hôm nay chỉ một mình mụ phải đền mạng là quá nhẹ cho mụ. Đừng nói bao nhiêu tội ác trước kia, chỉ riêng việc mụ giết Hồng sư tử, cũng đáng chết rồi.

Quách Phù quay nhìn Lục Vô Song một cái, cười khẩy, nói:

- Cô nương có một vị sư phụ tốt quá chừng!

Lục Vô Song quắc mắt nhìn lại, nói:

- Một người có chỗ dựa lớn bằng trời, mà còn làm loạn, thật không biết xấu! Cô nương chớ có bắt chước nữ ma đầu kia.

Lý Mạc Sầu nghe Lục Vô Song nói hai chữ “chỗ dựa”, chột nhớ ra, gọi to:

- Tiểu sư muội, sư muội không nghĩ gì đến tình sư môn hay sao?

Mụ suốt đời ngang dọc giang hồ, không coi bất cứ ai ra gì, lúc này

lại cầu cứu Tiểu Long Nữ, chẳng qua vì mù lâm vào tình thế hung hiểm vạn phần, sau khi giết Hồng Lăng Ba thì nội tâm không khỏi tự trách, bối rối.

Tiểu Long Nữ nhất thời chưa biết trả lời thế nào. Dương Quá nói to:

- Mụ bội sư sát đồ, còn nói gì đến tình sư môn nữa chứ?

Lý Mạc Sầu thở dài, giơ kiếm, nói:

- Được, vậy các người hãy cùng xông lại cả đây, càng đông càng tốt.

Huynh đệ họ Võ song kiếm cùng xuất, Trình Anh và Lục Vô Song từ mé trái tiến lại, Võ Tam Thông, Gia Luật Tề cũng múa binh khí xông tới.

Vừa rồi chứng kiến thủ đoạn tàn bạo của Lý Mạc Sầu đối với Hồng Bằng Ba, ai ai cũng căm phẫn, Nhất Đăng đại sư cũng nghĩ nếu để nữ ma đầu này sống trên thế gian, chỉ thêm nhiều người phải bỏ mạng. Chỉ nghe tiếng binh khí khua vang, Lý Mạc Sầu võ công dù cao đến mấy, cũng sắp bị mọi người phanh thây.

Đột nhiên Lý Mạc Sầu vung tay trái, quát:

- Coi ám khí này!

Mọi người đều biết món Băng phách ngân châm lợi hại của mụ ta, cùng ngưng thần chú mục, chỉ thấy mụ bay người vào đám bụi hoa Tình; ai nấy không khỏi thốt lên kinh hãi.

Nguyên Lý Mạc Sầu nghĩ rằng nếu gai hoa Tình quả có độc, mụ đã bị gai đâm khắp mình mấy, nay thêm một số vết nữa cũng thế thôi. Lý Mạc Sầu nhảy đại vào các bụi hoa Tình, ngay Hoàng Dung và Dương Quá cũng không ngờ, chỉ thấy mụ ta lao qua các bụi hoa Tình rồi mất hút trong rừng cây.

Võ Tu Văn nói:

- Mọi người hãy đuổi theo!

Y vung kiếm chạy vòng về phía đông đuổi theo, nhưng các lối mòn trong rừng có nhiều khúc ngoặt, chạy được mấy trượng đã thấy ngã ba, chỉ lưỡng lự một chút, chợt thấy trước mặt xuất hiện năm thiếu nữ áo xanh, người đi đầu bưng một làn hoa, bốn người đi sau lưng giắt bội kiếm.

Thiếu nữ đi đầu hỏi:

- Cốc chủ thỉnh vấn các vị hạ cố đến đây, có gì chỉ giáo?

Dương Quá từ xa nhìn tới, gọi:

- Công Tôn cô nương, là chúng tôi đây mà.

Thiếu nữ ấy chính là Công Tôn Lục Ngạc. Nàng vừa nghe thấy tiếng Dương Quá, liền rảo bước tới, vui mừng nói:

- Dương đại ca, đại ca đã đại công cáo thành rồi phải không? Mau tới gặp mẫu thân của muội đi!

Dương Quá nói:

- Công Tôn cô nương, để huynh dẫn kiến vài vị tiên bối.

Rồi chàng dẫn nàng tới bái kiến Nhất Đẳng đại sư, sau đó bái kiến Từ Ân và Hoàng Dung.

Công Tôn Lục Ngạc không biết hắc y tăng nhân trước mặt chính là cữu cữu của mình, nên cũng chẳng để ý, nhưng khi nghe Dương Quá gọi Hoàng Dung là Quách phu nhân, thì biết ngay đây là kẻ thù mà mẫu thân nàng ngày đêm căm hận, Dương Quá chẳng những không giết mụ ta, còn dẫn mụ ta đến đây, thì bất giác cả nghi, lùi lại hai bước, không hành lễ, nói:

- Gia mẫu thỉnh các vị tới đại sảnh dùng trà.

Nàng thâm nghĩ có quá nhiều biến cố, mọi việc hãy để mẫu thân chủ trì, thế là nàng dẫn mọi người tới đại sảnh.

Cầu Thiên Xích ngồi trong sảnh, lên tiếng:

- Lão phu nhân chân tay tàn phế, không thể đón khách, xin được lượng thứ.

Từ Ân trong lòng nhớ muội tử hồi còn là thiếu nữ mười tám tuổi, trắng trẻo dễ thương, thành hôn với Công Tôn Chỉ, bây giờ chỉ thấy trước mắt một bà lão xấu xí, mặt mày nhăn nheo, tóc thưa thưa, thì nao nao trong dạ.

Nhất Đẳng đại sư thấy mục quang của Từ Ân có ánh lạ thì không khỏi lo lắng cho y. Đại sư bình sinh giáo hoá được không biết bao nhiêu người, chỉ riêng gã đệ tử này vẫn chưa thể đại triệt đại ngộ, hồi ác hành thiện, bởi lẽ y võ công cao thâm, lại từng làm bang chủ một bang, quả là một nhân vật phi thường trong võ lâm, chìm đắm quá sâu, sửa lỗi càng khó vô cùng. Y đã ẩn cư chốn thâm sơn hơn mười năm, sống yên ổn; nay trở lại giang hồ, sự vật trước mắt lại khiến y gợi nhớ dĩ vãng. Tục ngữ có câu “Không nhìn thấy cái mình muốn, tâm không rối loạn”, vừa thấy cái mình muốn, thì tâm càng loạn, nói gì đến chuyện tự tu tự dưỡng? Nhất Đẳng đại sư lần này cho Từ Ân

đến Tuyệt Tình cốc, cố nhiên để cứu sư đệ là Chu Tử Liễu song cũng là có thâm ý rèn giũa thêm cho y. Cầu Thiên Xích thấy Dương Quá biệt tăm không trở về, tưởng chàng đã bị chất độc phát tác mà chết, đột nhiên thấy chàng tươi cười xuất hiện trước mặt, thì lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi vẫn chưa chết ư?

Dương Quá cười đáp:

- Tại hạ đã uống linh dược, giải hết chất độc của các vị rồi.

Cầu Thiên Xích nghĩ: “Hừ, không lẽ trên thế gian còn có linh dược khác trị được chất độc hoa Tình hay sao?” Đột nhiên mục nghĩ ra, cười khẩy, nói:

- Đừng nói chuyện hoang đường, nếu quả có linh dược khác giải độc, thì Thiên Trúc lão tăng và gã thư sinh Chu Tử Liễu còn đến đây làm gì?

Dương Quá nói:

- Cầu lão tiên bối, Thiên Trúc thần tăng và Chu tiên bối bị nhốt ở chỗ nào vậy? Nay văn bối đã thân chinh tới đây, xin lão tiên bối hãy thả họ ra!

Cầu Thiên Xích cười gằn, nói:

- Trói hổ dễ, thả hổ khó đấy!

Mục nói thật, mục bị tàn phế tứ chi, chỉ dựa vào Ngư vông trận mới bắt được Thiên Trúc cao tăng và Chu Tử Liễu. Nếu đem họ thả ra, Thiên Trúc cao tăng không biết võ công đã đành, chứ Chu Tử Liễu nhất định sẽ báo thù, chúng đệ tử Tuyệt Tình cốc đâu có ai địch nổi Chu Tử Liễu.

Dương Quá nghĩ chỉ cần để Cầu Thiên Xích gặp được huynh trưởng, mọi việc sẽ tốt đẹp, bèn mỉm cười, nói:

- Cầu lão tiên bối, hãy nhìn kỹ xem tại hạ dẫn ai về gặp lão tiên bối nào? Nhất định lão tiên bối sẽ mừng lắm.

Cầu Thiên Xích và huynh trưởng xa nhau đã mấy chục năm, Từ Ân lại ăn mặc như một hòa thượng, mục tuy biết huynh trưởng đã xuất gia, nhưng trong lòng chỉ nhớ Cầu Thiên Nhân là một thanh niên khỏe mạnh nhanh nhẹn, nhất thời làm sao nhận ra hắc y lão tăng là huynh trưởng của mình? Mục nghe nữ nhi bảm cáo, chỉ biết kẻ thù giết đại ca là Hoàng Dung đã đến, nên đưa mắt quét cả bọn một lượt, cuối cùng dừng lại ở Hoàng Dung, nghiêng răng nói:

- Ngươi là Hoàng Dung! Đại ca ta đã chết bởi tay ngươi!

Dương Quá kinh ngạc, chàng vốn muốn để huynh muội họ ta gặp nhau, muội lại nhận ra kẻ thù trước, vội nói:

- Cầu lão tiên bối, việc ấy tạm thời nói sau, lão tiên bối hãy nhìn kỹ xem còn ai nữa nào?

Cầu Thiên Xích quát:

- Chẳng lẽ cả Quách Tĩnh cũng đến hay sao? Càng hay, càng hay!

Cầu Thiên Xích nhìn Võ Tam Thông, lại nhìn Gia Luật Tề, cảm thấy một người thì quá già, một người quá trẻ, đều không phải là Quách Tĩnh, đưa mắt tìm xem Quách Tĩnh đứng đâu, đột nhiên ánh mắt bắt gặp ánh mắt của Từ Ân, bốn mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông. Từ Ân bước nhanh tới, gọi:

- Tam muội!

Cầu Thiên Xích cũng gọi to:

- Nhị ca.

Hai người trong lòng có muôn lời, nhưng nhất thời không biết nói gì, lát sau, Cầu Thiên Xích hỏi:

- Nhị ca, sao nhị ca lại đi làm hòa thượng?

Từ Ân hỏi:

- Tam muội, chân tay tam muội sao lại bị tàn phế?

Cầu Thiên Xích đáp:

- Muội bị trúng gian kế của tên gian tặc Công Tôn Chỉ.

Từ Ân kinh ngạc hỏi:

- Công Tôn Chỉ? Chồng của muội ư? Hắn đi đâu rồi?

Cầu Thiên Xích tức giận nói:

- Nhị ca còn bảo hắn là chồng của muội nữa ư? Tên gian tặc lang tâm cầu phế ấy đã ám toán muội.

Từ Ân khó kìm cơn giận, nói to:

- Tên gian tặc ấy đâu rồi? Để ta băm hắn thành muôn mảnh, cho muội bõ tức.

Cầu Thiên Xích lạnh lùng nói:

- Muội tuy bị ám toán song chưa mất mạng, đại ca thì lại bị kẻ khác hại chết.

Từ Ân buồn rầu nói:

- Phải.

Cầu Thiên Xích bỗng gằn giọng, nói:

- Nhị ca bản lĩnh đầy mình, cứ sao đến hôm nay vẫn chưa báo thù cho đại ca? Tình thù tức để đâu?

Từ Ân giật mình, lẩm bẩm:

- Báo thù cho đại ca? Báo thù cho đại ca?

Cầu Thiên Xích quát:

- Tặc nhân Hoàng Dung đang ở ngay trước mắt, nhị ca hãy giết nó trước, rồi sẽ đi tìm Quách Tĩnh sau.

Từ Ân nhìn Hoàng Dung, dị quang trong mắt chợt mạnh hẳn lên.

Nhất Đăng đại sư thông thả bước đến, dịu giọng nói:

- Từ Ân, người xuất gia sao lại khởi sát niệm? Huống hồ cái chết của huynh trưởng ngươi là do hấn tự chuốc lấy, không nên oán trách người khác.

Từ Ân cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, rồi nói nhỏ:

- Sư phụ nói phải, tam muội, mối thù này không thể báo.

Cầu Thiên Xích trừng mắt nhìn Nhất Đăng đại sư, tức giận nói:

- Lão hòa thượng hồ thuyết bát đạo, nhị ca, họ Cầu ta người người hào kiệt, đại ca bị kẻ khác giết mà nhị ca hoàn toàn bỏ qua, thì có đáng mặt anh hùng hảo hán nữa không?

Từ Ân trong lòng bối rối, lẩm bẩm một mình: “Ta có đáng mặt anh hùng hảo hán nữa không?”

Cầu Thiên Xích nói:

- Đúng thế! Nhị ca năm xưa tung hoành giang hồ, đại danh “Thiết chưởng thủy thượng phiêu” xiết bao uy phong, nào ngờ về già lại biến thành một gã thất phu tham sống sợ chết. Cầu Thiên Nhẫn, muội nói cho nhị ca biết, nhị ca mà không trả thù cho đại ca thì đừng coi ta là muội muội nữa!

Mọi người thấy Cầu Thiên Xích dòn ép như vậy, đều nghĩ: “Mụ già này lợi hại quá chừng!” Hoàng Dung năm xưa từng trúng một chưởng của Cầu Thiên Nhẫn, may được Nhất Đăng đại sư trợ giúp mới thoát chết, dĩ nhiên biết Cầu Thiên Nhẫn võ công rất cao cường, lập tức thầm tính mấy cách thoát thân. Quách Phù thì không nhin được nữa, nói:

- Mẫu thân ta chẳng qua chưa cho mụ biết tay chứ không sợ gì mụ già đâu! Mụ già còn nhiều lời xúc phạm, bốn cô nương sẽ không khách sáo với mụ già nữa đó.

Hoàng Dung định quát con, nhưng nghĩ lại: “Cầu Thiên Nhẫn bị

mụ ta nói khích, xem chừng không kìm được, Phù nhi xen vào như thế có thể làm cho y bị phân tâm”. Quách Phù thấy mẫu thân không ngăn cản, lại nói:

- Chúng tôi từ xa đến, đều là khách, mụ đã chẳng tiếp đãi thì chớ, lại còn vô lễ như thế, đừng có mà khoe mẽ anh hùng với chả hảo hán!

Cầu Thiên Xích lẩm bẩm:

- Hay, người là con gái của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, người là con gái của Quách Tĩnh và...

Hai chữ “Hoàng Dung” chưa nói ra, bỗng “phụt” một tiếng, một hạt tảo cứng từ trong miệng phụt ra, bay nhanh tới mặt Quách Phù. Lúc Cầu Thiên Xích nói “Người là con gái của Quách Tĩnh và...” ai cũng nghĩ mụ sẽ nói tiếp hai tiếng “Hoàng Dung”, nào ngờ mụ lại tròn môi phóng ám khí; điều này hoàn toàn bất ngờ, mà phóng hạt tảo lại là thần kỹ của Cầu Thiên Xích, ngay Công Tôn Chỉ võ công cao minh như thế mà còn bị mụ bắn mù mắt phải, Quách Phù đừng nói chống đỡ, ngay việc tránh né cũng không kịp.

Trong đám đông, chỉ có Dương Quá và Tiểu Long Nữ biết Cầu Thiên Xích có thần kỹ kia. Tiểu Long Nữ không ngờ mụ đả thương người khác, Dương Quá thì thời thời khắc khắc đều lưu tâm, luôn luôn chăm chú nhìn mặt Cầu Thiên Xích, thấy môi mụ ta tròn lại, không phải cái kiểu nói hai tiếng “Hoàng Dung”, chàng liền vọt tới, rút thanh kiếm sau lưng Quách Phù, đưa ra gạt. Nghe “cách” một tiếng, trường kiếm bị hạt tảo cứng đánh gãy đôi, một nửa rơi xuống đất.

Mọi người ô lên kinh hãi, Hoàng Dung và Quách Phù càng sợ tái cả mặt. Hoàng Dung tự trách: “Mình đoán mụ ta tất có thủ đoạn tàn ác, song không thể ngờ mụ ta thân bất động, chân không giơ, tay không vung, đầu không hất, vậy mà lại có thể phóng ám khí ghê gớm đến thế”. Hạt đánh gãy đôi thanh kiếm, kinh lực mạnh cỡ đó, người người đều nhìn rõ, cùng nghĩ bụng: “Nếu không có Dương Quá đỡ hộ, Quách Phù còn gì tính mạng nữa chứ? Chàng xuất thủ thần tốc quá chừng!”

Cầu Thiên Xích quắc mắt nhìn Dương Quá, không ngờ chàng dám cả gan cứu người, lạnh lùng nói:

- Hôm nay ngươi lại trúng độc hoa Tình một lần nữa, hiện thời chưa phát tác, nhưng ngươi nhất định sẽ không sống quá ba ngày nữa. Trên thế gian còn có nửa viên thuốc giải độc mà thôi, ngươi chưa chịu

tin hay sao?

Dương Quá khi xuất thủ cứu Quách Phù, trong khoảnh khắc ấy làm gì còn thời gian để nghĩ đến chuyện ấy, giờ nghe Cầu Thiên Xích nhắc nhở, không khỏi rùng mình, bèn bước tới, cúi mình sát đất, nói:

- Cầu lão tiên bối, vãn bối chưa đắc tội gì với lão tiên bối, nếu được lão tiên bối ban cho giải dược, suốt đời xin ghi tạc đại đức.

Cầu Thiên Xích nói:

- Ta được nhìn thấy ánh mặt trời, có thể nói cũng là nhờ người cứu ra. Nhưng mục già này có thù tất báo, chịu ơn chưa chắc đã nhớ. Người đã đáp ứng mang thủ cấp Quách Tĩnh, Hoàng Dung về đây, ta sẽ cho giải dược. Ai ngờ người chẳng những không thực hiện ước hẹn, còn cứu giúp kẻ thù của ta, còn nói cái gì nữa?

Công Tôn Lục Ngạc thấy tình thế gấp rút, nói:

- Mẹ ơi, oán cừu của cữu cữu không liên quan gì đến Dương đại ca. Mẹ... mẹ hãy tỏ ra từ bi một lần đi mẹ.

Cầu Thiên Xích nói:

- Nửa viên thuốc giải độc ấy, ta sẽ ban cho con rể của ta, chẳng thể dễ dàng đem cho người ngoài.

Công Tôn Lục Ngạc nghe vậy đỏ bừng cả mặt.

Quách Phù được Dương Quá cứu mạng, đến lúc này mới tin Dương Quá đầy lòng nghĩa hiệp, quả nhiên không có ý đem muội tử đi đổi lấy giải dược, nghĩ mình toàn làm cho chàng tổn thương, mà chàng thì toàn lấy đức báo oán, bèn nói to:

- Dương đại ca, tiểu muội trước đây toàn nghĩ sai, xin đại ca tha thứ cho.

Nhưng rồi chẳng hiểu vì sao nàng không bỏ được ác cảm với chàng, vừa nói câu kia xong, lại nghĩ: “Người cứu ta, chẳng qua chỉ muốn ta mền phục người, cảm kích người, chúng tao người tuy chỉ có một tay vẫn hơn ta đủ hai tay chứ gì?”

Dương Quá mỉm cười, nụ cười có ý cam chịu, chàng nghĩ: “Cô nương nhận lỗi, thật quá dễ, đâu biết ta và Long nhi vì cô nương mà phải gánh chịu bao nhiêu đau khổ.” Chàng thấy Cầu Thiên Xích trừng mắt nhìn mình, rõ ràng nếu không đáp ứng lấy con gái mục ta, mục ta quyết không chịu cho nửa viên thuốc giải độc, chàng chưa dứt khoát, sẽ gây khó xử cho Công Tôn Lục Ngạc và Tiểu Long Nữ, bèn nói rành rọt:

- Tại hạ đã có thê tử là Long thị, Dương Quá này thà chết há có thể làm kẻ phụ nghĩa được sao?

Đoạn chàng quay mình, cầm tay Tiểu Long Nữ đi ra cửa, nghĩ: “Các người cứ việc ở đây mà tranh biện với nhau, ta càng dễ đi cứu Thiên Trúc cao tăng và Chu đại thúc”.

Cầu Thiên Xích cười khẩy, nói:

- Được được lắm? Người tự nguyện mất mạng, lão bà này vô can.

Đoạn mục quay sang phía Từ Ân, nói:

- Nhị ca, nghe nói Hoàng Dung là bang chủ Cái Bang, bang Thiết chưởng của chúng ta không dám đắc tội với nó phải không?

Từ Ân nói:

- Bang Thiết chưởng ư? Đã giải tán từ lâu, làm gì còn bang Thiết chưởng nào nữa?

Cầu Thiên Xích nói:

- Thảo nào, chẳng trách nhị ca không còn chỗ dựa, cho nên lá gan cũng nhỏ đi...

Mục không ngớt nói khích, Công Tôn Lục Ngạc không nghe mẩu thân nói nữa, chỉ nhìn Dương Quá đang thông thả đi ra khỏi đại sảnh. Nàng đột nhiên chạy đuổi theo, gọi:

- Dương Quá, huynh vô tình vô nghĩa, phụ lòng mong đợi của muội.

Dương Quá ngạc nhiên dừng bước, nghĩ cô nương này vốn giữ lễ đâu ra đó, sao bỗng đứng lại thất thường thế này, chàng lẽ nghe chàng và Long nhi thành hôn, thì khó chịu hay sao? Chàng cảm thấy hơi ngần ngại, ngoái đầu, nói:

- Công Tôn cô nương...

Công Tôn Lục Ngạc mắng:

- Người là tên gian tặc, bốn cô nương sẽ cho người biết, vào đây thì dễ, ra khỏi đây không dễ đâu...

Miệng nàng nói nặng lời, nhưng sắc diện lại dịu dàng, đồng thời liên tiếp nháy mắt với chàng. Dương Quá thấy vậy, đoán có duyên cớ gì đây, cũng giả bộ quát:

- Thì cứ thử coi làm gì nổi ta? Một cái Tuyệt Tình cốc nhỏ hẹp này cũng khó ngăn được người.

Chàng ngoảnh mặt vào phía đại sảnh, Cầu Thiên Xích nhìn thấy rõ, cho nên sắc mặt không dám tỏ vẻ gì khác thường.

Công Tôn Lục Ngạc mắng:

- Bỏn cô nương hận không bề người làm hai, xem trong ruột người có cái gì...

Nàng tròn miệng thổi ra một hạt táo bay về phía Dương Quá.

Dương Quá giơ tay đón lấy, cười khẩy, nói:

- Cô nương hãy mau quay vào đi, ta không muốn đả thương cô nương, cái thứ ám khí tầm thường này của cô nương mà đòi gây khó dễ với ta ư?

Công Tôn Lục Ngạc nháy mắt, ngụ ý bảo chàng hãy mau đi ra, rồi bồng ôm mặt, kêu to:

- Mẹ ơi, hấn... hấn khinh người?

Đoạn chạy trở vào. Nàng một phen tương tư hóa thành hư không, ý trung nhân đã kết duyên với người khác, nỗi thương tâm này chẳng giả dối chút nào.

Câu Thiên Xích thấy nàng nước mắt giàn giụa, bèn quát:

- Ngạc nhi, còn ra thể thống gì nữa? Tên tiểu tử ấy chỉ còn sống được vài ngày nữa thôi.

Công Tôn Lục Ngạc gục đầu vào lòng mẹ, khóc nức nở.

Vở diễn ấy mọi người trong sảnh đều bị mắc lừa, chỉ riêng Hoàng Dung cứ cười thâm trong bụng, nghĩ: “Cô nương giả vờ giận đối với Dương Quá, cốt bà mẹ không đề phòng, để thừa cơ lấy trộm giải dược. Không ngờ tên tiểu tử Dương Quá ở nơi nào cũng làm cho các cô nương xinh đẹp phải điêu đứng vì hấn”. Nghĩ đến đó, Hoàng Dung nhìn Trình Anh và Lục Vô Song một cái.

Dương Quá bắt lấy hạt táo, rảo bước ra ngoài, cảm thấy câu nói rất lạ của Công Tôn Lục Ngạc, nhất thời chưa hiểu dụng ý của nàng. Tiểu Long Nữ nhìn sắc diện và ánh mắt của Công Tôn Lục Ngạc, cũng biết lời mắng nhiếc là giả, bèn nói:

- Quá nhi, nàng ta giả bộ giận chàng, nhân lúc bà mẹ không đề phòng, thừa cơ lấy trộm giải dược hay chăng?

Dương Quá nói:

- Hình như là thế.

Hai người qua một chỗ quanh, thấy xung quanh không có ai, mới đưa hạt táo lên xem kỹ, thấy dường như bên trong có chứa vật gì. Chàng bóp nhẹ, hạt táo vỡ đôi, trong rỗng, có nhét một mẩu giấy mỏng vo tròn. Tiểu Long Nữ cười, nói:

- Lời cô nương ấy là một câu đố, cái gì mà “bẻ người làm hai, xem trong ruột người có cái gì”. Thì ra là vậy!

Dương Quá mở tờ giấy, hai người chụm đầu xem, trên đó viết: “Nửa viên thuốc giải độc mẫu thân cất vào một chỗ bí mật, đang tìm cách lấy trộm tặng huynh. Thiên Trúc cao tăng và Chu tiền bối bị nhốt ở Hỏa hoàn thất”. Bên dưới vẽ địa đồ, thông lộ ngoằn ngoèo, dừng lại ở chỗ đề ba chữ “Hỏa hoàn thất”.

Dương Quá cả mừng, nói:

- Chúng ta đi mau, giờ chính là lúc không có ai cản tr?